

3

POLİTİK-GÜNDEM

PARLAMENTARİZME
SAPLANMAK YA DA DEVRİMCİ
GÖREVLERE SARILMAK

8

ANALİZ

MİADINI DOLDURAN
NEO-LİBERALİZM VE
EKONOMİDE YANGIN

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

BOYKOT, TEREDDÜSÜZ DURUŞU
SAĞLAYACAK DEVRİMCİ
TAKTİK POLİTİKADIR!

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

14 Haziran 2018

Yıl:1

Sayı:12

Fiyat:2 TL

www.yenidemokrasi.net

ISSN:2630-5526

saldırıları sökmeyecek

DİRENEENLER KAZANACAK!

GÜNCEL

"Siz HDP'ye Karşı Mısınız?"

Partizan'ın geliştirdiği tavır seçimlere yöneliktir, HDP'ye değil. Tıpkı bunun gibi Partizan seçimleri boykot ediyor, HDP'yi değil! Tavrımızın sonuçlarından HDP olumsuz etkilenebilir, etkilenecektir de... Siyasal taktiklerin doğasıdır olumluluk gibi olumsuz sonuçlar üretmesi...

■ s. 16

MAKALE

Reformculukla Kuşatılmış Devrim Ya Da Safılaştırıcı Öge Kaypakkaya!

Bugün '71 devrimci çıkışı/ko-puşu dönüm noktasındadır ve Kaypakkaya çizgisi safılaştırıcı bir yerdedir. Fakat asıl mesele bu çizgiyle kitlelerin buluşması ve böylece kitlelerin elinde maddi bir güce dönüşmesidir. Görev büyük ve bir o kadar da önemlidir. ■ s. 10

POLİTİK-ANALİZ

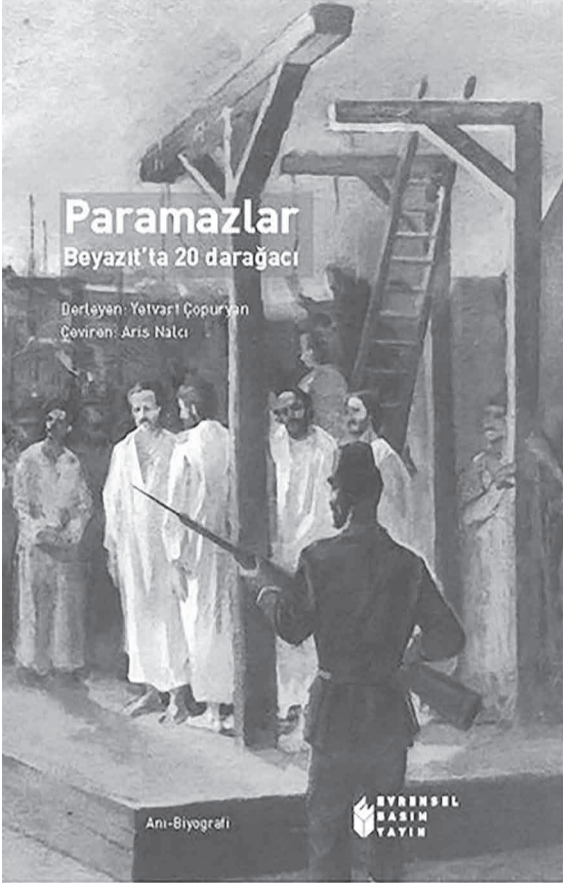

Her Şeyi Yapan Robotlar Artı-Değer De Üretecek Mi?

Varsayalım ki genetik teknoloji ile veya klonlamayla "insan" üretimi gerçekleştirildi! Ortaya çıkan, pazara sürülen bu "insan" yine de "zincirlerinden başka kaybedecek şeyi olmayan" bir emek gücü sahibi, mülksüz insan değildir. Bir başka kapitalistçe kâr etmek için pazara sürülmüş bir metadır, makinedir.

■ s. 14

KİTAP

“PARAMAZLAR:
BEYAZIT’TA 20 DARAĞACI”

‘Paramaz’ ismini Rojava’da Kürt ulusunun destansı Kobane direnişinde, IŞİD barbarlığına karşı savaşan ‘Paramaz Kızılbaş’ kod adlı Suphi Nejat Ağırnaslı şehit düştüğünde duymuştum.

İlk olarak 1921 yılında İstanbul’da “Darağacında 20 Kişi” adıyla Ermenice basılan kitabı, Evrensel Basım Yayın Türkçe olarak yayımlamış. Kitabın çevirmeni Aris Nalcı’nın notuna göre ise; “Bu kitabın bir kopyası bugün dünyanın dört bir yanına yayılmış Hınçak Partisi ofislerinin bile birçoğunda mevcut değil...”

15 Haziran 1915’te İstanbul’un Beyazıt Meydanı’nda idam edilen 20 Ermeni devrimcinin hikâyesini anlatan kitabı eline alınca aklına şu geliyor insanın: Bizi yöneten devlet, kendisini azınlık ulus ve milliyetlerin kanları, canları üzerine inşa etmiş ve bugün de mevcudiyetini, devamlılığını, ezilen ulus ve milliyetleri; asimile ederek, katlederek, devrimcileri, komünistleri; tutuklayarak, idam ederek ve katlederek sağlıyor.

Tutuklanmaları öncesini anlatırken Aydzemnig şöyle diyor: “Paramaz... Saatlerce öğrencilerin arasında oturmayı, zekice sorularıyla ve sözleriyle onları meşgul etmeyi severdi. Söylediklerinin her biri bizim körpe ve öğrenmeye susamış

ruhlarımız için birer dersti. Saatlerce dinlerdik ve doymazdık.”

Ne kadar tanıdık tanımlamalar, 68 kuşağı devrimci önderleri gibi...

DEVLET AYNI DEVLET: FAŞİST, KATİL

Kitapta, 20 Ermeni devrimci idamına en yakından tanıklık eden papaz Der Kalust Boğosyan da anlatıyor. Dini vecibeleri yerine getirmek üzere zorla idamın yapılacağı yere getirilen papaz, karakol amirlerinden Kel Osman Bey’in kendisine alaycı bir şekilde şöyle dediğini aktarıyor: “Papaz Efendi, onlarla yüz yüze görüştüğünde söyle, bu dünyada rahat durmazsan ölümün bu şekilde olur. Ha olmadı, öteki dünyada da devrim yapmayı denemesinler, orada cezası çok daha ağırdır”

İdamlar sırasında, Şebinkarahisarlı Karnik bir anda Türkçe bağıyor: “Ey Katiller! Eğer istediğiniz 30 altın rüşveti verseydim beni serbest bırakırdınız değil mi?”

Papaz Boğosyan 20 devrimci idam edildikten sonra gidip gömüldükleri yerde ayin yapmak istediğini anlatıyor. Bedri Bey’in ağzından devletten cevabını alıyor: “Öylelerine hiçbir şeye gerek yok. Onlar vatan haini”

Devlet işte, aynı devlet, 103 yıldır, faşist ve katil.

Ama devrimciler işte, her dönemde ve hangi milliyetten olursa olsun, aynıdır devletin zulmüne cevapları: “Papaz, bu kuru mendili anama ver. Bilsin ki hiçbir zaman gözyaşlarıyla ıslanmamıştır”

Zulme boyun eğmemek, dar ağacına, ölüme, gülümseyerek gitmek, devrimci bir iradedir, yüz yıl önce de...

Hâlâ ‘zararlı cemiyetler’ eğitiminin etkisinde kalanlar için ‘zor’ bir kitap olabilir. Meşhur 301. maddelik ifadeler var kitapta ve onlar en net haliyle katliamlar kışkırtıcılığına halkın ruh halini yansıtıyor. Ama idamlarla ilgili kitabın ‘saygı sözü’ bölümünde yazan Gamsaragan şöyle diyor: “Ermeni davasının zaferi kurban istiyormuş demek ki. Yüce Tanrım!.. Ne yavaş, zahmetli ve acı doludur bir milletin kurtuluşu. Öldüler Ermeni evlatları! Fikirleri hala yaşıyor. İstanbul perdelerin ardından sessiz sedasız ağladı sizlere”

Kitapta ‘Paramaz’ın anısına’ Nemtse şöyle yazıyor: “Paramaz haftada birkaç gün düzenli olarak gündemin milli ve siyasi konularıyla ilgili makaleler yazardı. Isıran bir üslubu vardı, sert eleştiriler de baharatıydı. Sürekli günün sıcak gelişmeleriyle ilgili tartışırdı. Muhakkak fikirlerinin kabul edilmesini isterdi. Samimi bir imanlıydı Paramaz. Yaramaz bir zevkle onun ateşli söylevlerini,

özellikle de kendi doktrinini ve Marksizm’i coşkuyla savunmasını seyretmek için bazen bilerek bir tartışma açardım. Sivri dili zihninin özelliklerinden biriydi. Mizah yazıları da zevkle okunurdu. Samimi anlarında, coşkulu bir dille anlatırdı Kafkaslar’daki ateşli devrimci çalışmalarını”

Ve 2015’te yani yüz yıl sonra, Suphi Nejat Ağırnaslı’nın ardından İstanbul Kadıköy’de yapılan anmada oğluya ilgili şöyle demişti babası: “Bugün burada bir komünisti anıyoruz, hayatı boyunca yüzüne hiçbir maske takmadan yaşamış; kibri, titri, küçük iktidarı küçümseyip elinin tersiyle iten bir komünisti anıyoruz. Bugün burada çoğumuzun tanıdığı hınzır, hayatla dalga geçen, bazen hayatı sulandıran, bazen aşırı ciddiye alan, aşırı meraklı, mütevazı, sıradan ve kasmadan yaşamayı becerebilen bizim bildiğimiz Nejat’ı anıyoruz.

Şimdi Evrensel Basım Yayın’ın bu kitabı sayesinde dünyanın dört bir yanında devrimciler, devrim mücadelesine henüz meyili olan işçiler ve gençler, yüz yıldır bu topraklarda dolaşan o hayaletle tanışma fırsatı buluyor: Paramazlar’ın dönem dönem başka bedenlerde de cisimleşen hayaletiyle...

Bir Yeni Demokrasi Okuru

KANDİL'E OPERASYON NARALARI ATILIRKEN PARLAMENTARİZME SAPLANMAK YA DA DEVRİMCİ GÖREVLERE SARILMAK

Ülkemizde 24 Haziran'da yapılacak olan "erken seçimlere" sayılı günler kaldı. Egemen sınıf kliklerinin "demokrasi" manifestolarından Kandil'e askeri saldırı ve operasyonlar dizisi çıktığı görülüyor. Tayyip-AKP ağzıyla dillendirilen ve devreye sokulan bu kapsamlı saldırılar; Kılıçdaroğlu-CHP teminatıyla da devletin, tüm burjuva-feodal partileriyle sömürü ve katliamlar konusunda yekpare hareket ettiğini bir kez daha gün yüzüne çıkarıyor. Öyle ki T. Erdoğan, Kandil için saldırı ni-daları savururken; Kılıçdaroğlu da hiç gecikmeden: "Ordumuzun yanında-yız..." açıklaması yapıyor. Bu durum, faşist Kemalist diktatörlüğün köklü temsilcisi olan CHP'ye uygun bir davranıştır ve bu hikaye yeni değildir.

Her ne kadar egemenler arasında bir çekişme ve dalaş olsa da söz konusu sermayenin sömürü ve talanı, ezilen ulusların baskı altında tutulması olduğunda tüm burjuva-feodal siyasi partilerin kaçınılmaz olarak devletin bekâsına nasıl sarıldığını; devletin siyasal partileriyle, ordusuyla, polisiyle, bürokrasisiyle ve diğer bütün kurumları ile ezilen sınıfların üzerine uygun adımlarla nasıl yürüdüğünü biliyoruz. İçinden geçilen süreç, bunun tipik örnekleriyle doludur...

Emperyalist rekabet ve çatışma artarken, bu savaşım bölgede emperyalist blokların mevzilenmeleri olarak cereyan etmekte ve TC göbekten bağlı olduğu emperyalistlerin ileri karakolu konumunda bulunmaktadır. ABD'nin başını çektiği batılı emperyalist blokla Ortadoğu'da kendi misyonunca konumlanmış ancak "bağımsız" ola-

rak bölgedeki savaşımından kendisine alan yaratmaya çalışmıştır. Deyim yerindeyse, kedi olmadan fare tutulamayacağını ABD'nin blokajıyla anlamış ve Çin-Rusya'nın başını çektiği emperyalist bloka göz kırpmaya başlamıştır. TC, bölgedeki iki emperya-

gide daralmıştır. Bu çıkmazı aşmanın bir eşiği de içeride işçi sınıfı üzerindeki sömürüyü daha da azgınlaştırmak; kazanılmış demokratik hakları tırpanlamak ve emekçiler üzerine yoğun bir saldırı furyası başlatmak olmuştur. Yine sınıfın ileri ve örgütlü

saldırısına müsamaha göstermiştir. Rusya da bu noktada ABD ile aynı paralelde durmuş, TC'nin -biraz olsun- sıkışmışlığını aşması için yol vermiştir.

Ancak ekonomideki olumsuz dalgalanmalar siyasal krizlerin de çıkmasını büyüterek, Efrin saldırısının egemenleri kurtarmaya yetmediğini çabucak göstermiştir. Erken seçim kaçınılmaz olmuştur. Egemenler cephesinde bu sıkışmışlığın faturası Tayyip-AKP hesabına yazılırken bir yandan da sömürü düzeninin devamı-bekâsı için kitlelerin biriken öfkesini sistem içinde tutmanın hesapları görülmüş, bu hesap ön plana alınmıştır.

list blokun, karşılıklı pazar savaşımı arasında, bu çelişkinin açığa çıkardığı "boşluklar"da konumlanmaya çalışarak, ipin üzerinde yürüme politikası izlemiştir. Bu "kontROLSÜZ" hareketinin emperyalistlerde yarattığı güvensizlikle ken-

güçlerine karşı faşist saldırılar boyutlandırılmış; demokratlar, devrimciler, komünistler tutuklanarak onlarca yıl hapis cezalarına çarptırılmıştır.

Derinleşen sömürü ve baskı politikalarının kitlelerde yarattığı öfkeyi

AKP-MHP faşist bloku karşısında, CHP-İyi Parti-Saadet Partisi'ne sermaye tarafından pozisyon aldırılmış, "Adalet Yürüyüşü"yle bu faşist blokun da siyasal iktidara hazırlanmasının startı verilmiştir. "Demokrasi" sosuna batırılmış bu faşist blokun -işçiden, emekçiden, açlıktan, yoksulluktan ya da barıştan, kardeşlikten dem vuran- söylemleri daha seçimlere iki hafta kalmışken "teröre karşı ortak duruş"a, devleti tehdit eden ne varsa, kimler varsa hemen orada "temizlenmesine" evrilmiş, bir kez daha "takke düşmüş kel görünmüştür". Egemen sınıf klikleri açısından durum böyle iken onların sömürü ve katliam politikaları karşısında devrimci bir siyaset anlayışından uzak reformizmin, küçük burjuva hayalciliğinin ne denli boşa düştüğü ise ortadadır.

Türk hakim sınıflarının çıkmaza girdiği noktada, bir yumruk da biz savuralım diyecekken; ekonomiyi

Ne yazık ki kitleler, bu kandırmaca siyasetin birer kurbanı haline getirilmektedir. Kurbanı diyoruz çünkü devrimci bir siyaset ve örgütlenme tarzı olmadığına kitlelerin ne denli pasifize olduğunu ve bedel ödediğini özellikle 7 Haziran-1 Kasım seçimleri sonrasında biliyoruz.

di rolünü SDG'ye kaptırdığını düşünmüş, dışçı doğrultuda askeri bir saldırganlık geliştirme hırsına kapılmıştır.

Hem bu bölgede hem Karadeniz'de hem de Balkanlar'da belli başlı pazar alanlarında gerilerken, ekonomik krizleri derinleşmiş, kısıtlı olan sermaye birikiminin dolaşım alanı git-

mak için Efrin saldırısı gündeme getirilmiş ve egemenler kendilerine bir nefes borusu açmaya çalışmışlardır. Ülkedeki egemen sınıf klikleri ile ABD emperyalizmi arasında bir "anlaşmazlık" var gibi gösterilse de TC halen ABD'nin başı çektiği emperyalist blokun sadık uşadır. Bu nedenle ABD, TC'nin Efrin

düzelte, dış ilişkileri yoluna koymaya soyunulmaktadır. Bu yönelimin devleti yönetme güdüsüne erişmesi ise; ham hayalcilikten, pespaye reformizmden başka bir anlam taşımamaktadır. Ne yazık ki kitleler, bu kandırmaca siyasetin birer kurbanı haline getirilmektedir. Kurbanı diyoruz çünkü devrimci bir siyaset ve örgütlenme tarzı olmadığında kitlelerin ne denli pasifize olduğunu ve bedel ödemediğini özellikle 7 Haziran-1 Kasım seçimleri sonrasında biliyoruz.

Kürt hareketinin özellikle legal alandaki reformist yönelimini eleştirirken bugün için ülkede sınıf mücadelesinin alttan yürüdüğünü, dünyada sosyalist bir blokun ya da güçlü bir sosyalist etkinin şu an için bulunmadığını ve genelde ulusal hareketlerin, özelde Kürt Ulusal Hareketi'nin bu ileri dinamiklerin olası etkisinden bağımsız, daha çok kendi öz gücüne dayanan bir gerçeklikte olduğunu da göz önünde bulundurmalıyız. İleriye doğru atılan her adımı desteklemeli, şoven histeriye karşı uzlaşmaz tavrımızı kitleler içinde ortaya koymalı, kitlelere taşınmalıyız. Bu sorumluluk komünistlerin omzundadır.

Öte yandan hem Kürt hareketi hem de ona eklenen reformist yönelimlerle ideolojik mücadele daha net bir biçimde yürütülmek zorundadır. TDH'ye sirayet eden ideolojik tasfiye süreci, gelinen aşamada daha da boyutlanmıştır. Proleter ideolojiye yabancılaşan, sınıftan uzaklaşan; küçük burjuva eğilimlerin önünde savrulan anlayışların, bu çizgiye demirlemeye başladığını söylemek yanlış olmaz. Kolektifimiz içinden çıkan küçük burjuva sağ tasfiyeciler anlayışın da bu kapsamda ele alınması doğru olacaktır. Proleter temele dayanılmayan, oradan inşa olunamayan zamanlarda her türlü küçük burjuva, burjuva ideolojilerin ve etkilerin hayat bulduğu, bulacağı açıktır. Bu nedenle yaşananlar bir sonuç olarak anlaşılmalı, nedenleri sınıf mücadelesinin yasaları doğrultusunda irdelenmelidir.

Bunun yerine idame edilmeye çalışılan, sınıf öğretisi dışındaki "yenilikçi", "güncel" vb. yaklaşımlar, sınıf mücadelesinin sorunlarından kaçışanlar, sınıf mücadelesinin yasaları karşısında tarihin birçok kertesinde defalarca yenilgiye uğrayanların ortak kaderini paylaşmaya mahkum olacaktır. "Erken seçimler" özgülünde gelişen sistem içi, parlamentarist yönelim, "kitleler içinde olma" politikasını, kitlelerin devrimci enerjisini sisteme yedekleyerek tahrif ederken daha şimdiden sistem içiliğin boşluğunda debeleniyor. Sistem içinde sınırlanan bir siyasal ve örgütsel hat faşizm gerçekliğinin duvarlarına çar-

ıyor.

Bu anlayışların bir argümanı da Marksizm'in yaşayan ruhu dediğimiz, "somut koşulların somut tahlili" ilkesidir. Küçük burjuva ve reformist yönelimlerin "somut koşullar" dediği kitlelerin azgın sömürü ve baskılardan, katliamlardan duyduğu öfkedir. Ancak onlar, bu öfkeyi kabul ettikleri halde devrimin olanakları için, sınıf savaşımı için kanalize etmeyi ileri sürmüyorlar. Kitlelerin daha katmerli sömürüleceği, emekçi halkın daha sistemli ezileceği bir burjuva demokrasisinin, küçük burjuva "özgürlük" özlemlerinin payandası haline getirmeyi salık veriyorlar. Neyse ki komünistlerin böylesi yavan bir akla gereksinimi yok. Emekçi halkın doğrudan, apaçık gördüğü gerçek, devrimci durumun, sınıfın ileri örgütlerinin kapılarını zorlamaktadır. Komünistler devrimci savaşımın çetin koşullarını bugünden yarına örmenin sorumluluğunu almakla yükümlüdür. Bizim "somut koşulların somut tahlili"nden çıkarığımız sonuç devrimin imkan ve şartlarının oluşturulması için daha yoğun seferber olma, kitleleri seferber etme, sömürü, baskı ve katliamlar karşısında halk savaşı çizgisini yükseltmedir.

"Tayyip-AKP gitsin de ne olursa olsun" diyenlerin çözmesi gereken sorunlar daha da karmaşıklaşacaktır. Ancak biz Kılıçdaroğlu-CHP'nin Kandil'e yürüyüş övgülerinin, reformist anlayışlar açısından parlamentarist hevesleri şimdiden kursaklarda bıraktığını biliyoruz. Dostlarımız, kitlelerin devrimci enerjisini eritmenin siyasal sorumluluğunu almışlardır. Aşınmış yolları yeniden adımlama 'saflığına' kapılmanın ne zamanı ne de yeridir. Güçlü bir boykot ve faşist düzenin teşhiri için geç gibi görünse de kitlelerin bilinçlerini bulandırmaktan vazgeçmek için atılan her adım ileridir ve ileriye temsil etmektedir.

"FLORMAR DEĞİL DİRENİŞ GÜZELLEŞTİRİR"

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Flormar fabrikasında Petrol-İş sendikasına üye oldukları gerekçesiyle çoğu kadın 124 işçi işten atıldı. Bir kısmı direnen arkadaşlarına el salladığı ya da alkışladığı için işten çıkarıldı. Patronun da bu süreçte kamuoyuna yalan haber yapma, kamuoyunun direnişe olan ilgisini azaltma gibi politikaları da baş gösteriyordu. Patronun, fabrika dışında direnen işçilerin fabrikadaki arkadaşlarını görmesi tel örgülerle engellenmeye çalışılsa da umudun kırılmasına, işçilerin yılmazlığına düşmesine neden olamadı.

Flormar'da çoğu kadın olan işçiler yalnızca patronun işçi düşmanlığına karşı direnmiyordu aynı zamanda eşine, ailesine karşı da direnen işçiler vardı. Direniş kadınlara biçilen toplumsal rolleri parçalamayı, onlara savaş açmayı da gerekiyordu. Direnişin kısa sürede birçok kadın örgütünün de desteğiyle kadın dayanışmasına dönüşmesi, Flormar'ın ürünlerine boykot çağrıları ve birçok Flormar mağazası önünde gerçekleştirilen eylemler direnişi daha da görünür kıldı. Direnişteki dövizlerde "Hiçbir fondöten örtemez işçi düşmanlığını", "Flormar değil direniş güzelleştirir" sloganları gibi direniş alanında kadın işçilerin yaratıcılığı hemen göze çarpıyordu. Kadınların heyecanı, şarkılarla, türkülerle süren çoşkulu halaylar ve oyun havaları da direnişi canlı tutuyordu.

Yaklaşan seçim sürecinde Flormar direnişi, diğer işçilere de umut oluyor aynı zamanda bu sistemin işçi düşmanlığını gözler önüne seriyordu. Birçok düzen partisi direnişi ziyaret etse de bu ziyaretten öteye gidemiyor, işçiye temas etmek onun sorunlarını kavramak ve çözüm aramak bu ziyaretlerin amacı içerisinde yer almıyor. Bizler biliyoruz ki seçim olmasa Flormar işçilerinin direnişi onların "ilgisini" çekmeyecek kadar küçük ve dışlarındaki bir

konuydu. Flormar'ın fondötonla örtmeye çalıştığı işçi düşmanlığı egemen sınıfların seçimlerle örtmeye çalıştığı ekonomik-siyasi saldırganlığa ne kadar da benziyordu.

Bu direniş bizlere birçok şey öğretiyordu elbette. Direnen işçilerin çoğunun kadın olması aynı zamanda bu kadınların çoğunun başörtülü olması işçi sınıfına biçilen şekilci yaklaşımların kırılmasına da ön ayak oluyordu. Oradaki kadınların çoğu ilk defa yumruk sıkmayı, ilk defa slogan atmaya öğreniyordu belki de ve bizler de onlarla birlikte işçilerin ayırt etmeksizin hepsinin içerisinde kendiliğinden bir bilincin açığa çıktığını bir kez daha görüyorduk.

Bizler işçilere gittiğimizde onların sanki devrimci bir fikre sahip olduğunu düşünerek gidiyoruz. Bu biçtiğimiz yargıların karşılığını göremeyince yılmazlığa kapılıyor, umutsuzluğa düşebiliyoruz. İşçiler bile böyleyse ne yapabiliriz algısına kapılıyoruz. Flormar direnişi bizlere önyargılarımızı bir kenara bırakmamızın gerektiğinin göstergesidir. İşçiye temas edebildiğimiz, tepeden bir bakış açısıyla değil, kitlelerden öğrenerek kitlelere öğretebildiğimiz sürece başarıya ulaşabiliriz.

İşçilerin elinden hakları alındığında, işsizliğe, yoksulluğa mahkum edildiklerinde milliyetçi, muhafazakar, başörtülü olsun olmasın kendiliğinden bir bilinçle direniş kendini açığa vuruyordu. Belki de ilk defa bu sistemin işçi düşmanlığını birebir gördüğünde daha kararlı ve sorgulayan bir tavır alabiliyordu. Böylesi direnişler bizlere ne olursa olsun ya da nasıl görünürse görünsün işçi sınıfına gitmek ve onlara sınıf bilinci taşımak gerektiğini de öğretiyordu. Önyargılarımızı yıkarak işçi sınıfının kendiliğinden bilincini komünist bilinçle buluşturmanın ilk ve zorunlu adımı bu olacaktır.

5. YILINDA GEZİ İSYANI VE KENDİLİĞİNDEN KİTLE HAREKETLERİNİN DERSLERİ ÜZERİNE

Gezi İsyanı'nın 5. yıldönümünde, Gezi'ye dair mücadele deneyimlerini, mücadele araçlarını, direnişe yüklenen anlamdan bugüne kalan mirası ve öğretileri analiz etmek, kendiliğinden kitle hareketlerinin Türkiye sınıf mücadelesi tarihinde yeri, kazanımları, getiri ve götürülerini doğru kavramak gereklidir. Gezi direnişine dair yüzlerce değerlendirme yapıldı. Yapılmaya da devam ediyor.

Sınıfın öncü partisinin önderliğinden yoksun tüm kitlesel kalkışma, direniş ve eylemlerin siyasal iktidarı hedeflese dahi başarılı olamayacağı gerek ülkemiz gerekse de dünya tarihinde örneklerle doludur. Önderliğini örgütlü öncünün ve kararlı devrimci yapıların çekmediği kitle direnişleri ya devletin organize saldırılarıyla püskürtülür ya da reformcu bazı iyileştirmeler yoluyla veya vaadiyle hedefinden saptırılır ve giderek sönümlenir. Kendiliğinden kitle hareketleri genellikle saman alevi gibi çabuk parıldar ve kısa sürede söner. İşte Gezi'de parlayan bu ateşi harlayacak, ateşi büyütecek ve devlete, siyasal iktidar mücadelesine kanalize edecek proletaryanın ve emekçilerin öncü partisinin zayıflığı, hareketin içinde devrimci kararlı güçlerin yeterince örgütlü olmayışı Gezi İsyanı ile ortaya çıkan bu kitlesel mücadeleyi ileriye taşıyamamanın esas nedenlerinden biridir.

Türkiye sınıf mücadelesi tarihinde en kitlesel gösteriler diye de bilinen ve 28 Mayıs 2013'te başlayıp günlerce devam eden, çeşitli toplumsal kesimleri içinde barındıran Gezi Direnişi, 61. faşist hükümetin -AKP hükümetinin- baskıcı uygulamalarına karşı gelişen en kapsamlı kitle mücadelesiydi. Topçu Kışlası'nı "Taksim Yayılaştırma Projesi" çerçevesinde imar izni olmadan yeniden inşa etmesini engelleme eylemi olarak başlayan bu çevreci mücadelede, yığınların hoşnutsuzluğu ve çok çeşitli saiklerle biriken öfkesi patlamaya dönüşmüştü. Bu kitlesel, yaygın tepki ve direniş, Türk egemen sınıflarını ve AKP/Tayyip kliğini tedirgin eden, uykularını kaçıran bir gelişmeydi.

Haksızlığa ve adaletsizliğe, imha ve inkar politikalarına, yok sayılmaya ve horlanmaya karşı sesini duyurmak, sokağa çıkmak yasaklanırken, Gezi İsyanı'yla birlikte her kesimden halk kitleleri sokağı sesiyle doldura-

rak 'Bu daha başlangıç mücadeleye devam' demişti. En küçük hak taleplerinin faşist baskıyla bastırıldığı bir süreçte kitlelerin biriken öfkesi barikatlaşarak, kiminin elinde taş kiminin havada sıkılı yumruğu olmuş; 'Faşizme karşı omuz omuza' sloganları 'birkaç çapulcu' diye bahsedilenlerin dilinde binlerce, yüzbinlerce ve nihayetinde milyonlarca sese ulaşmıştı.

2013 Mayıs sonunda İstanbul Taksim Gezi Parkı'nda başlayarak ülke geneline yayılan ve Haziran sonuna dek süren Gezi Direnişi'nde, Ali İsmail Korkmaz, Ethem Sarısülük, Mehmet Ayvalıtaz, Abdullah Cömert, Medeni Yıldırım, Berkin Elvan, Ahmet Atakan ve Hasan Ferit Gedik, direnişin sürdürdüğü sırada devletin kolluk güçlerince katledilerek yaşamlarını yitirdi. Dönemin Başbakanı bugünün Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, "Emri ben verdim, polisimiz destan yazdı" itirafında bulunmuştu. Katleden polis ve kolluk güçleri yıllar süren tutuksuz yargılamalarla ve verilen düşük cezalarla adeta ödüllendirildi. Eylemlere katılan binlerce kişiye davalar açıldı. Baskı, sindirme, korkutma ve yıldırma politikaları güdüldü. Bugün de 15 Temmuz darbe girişimi bahanesi ardından çeşitli milliyetlerden tüm hal-

ka yönelik sürdürülen devlet baskısı, OHAL uygulamaları ve KHK'lerle dozu artırılan açık faşist uygulamalara dönüştü.

Gezi direnişi Türkiye ve T. Kürdistanı tarihinde sürdürülen toplumsal mücadeleler içinde en geniş katılımlı mücadele olarak tarihe geçti. Bileşenleri ve hedefleri itibarıyla devlet karşıtlığı üzerinden şekillenmeyen,

önemlidir.

Ancak nasıl kazanılacağını, hangi yolla başarılacağını netlikle ortaya koymak hem gerekli hem de hayati-dir.

Siyasal iktidarı hedeflemeyen, öncüsüz ve örgütsüz mücadelelerin geçici olacağı ve sönümleneceği tecrübeyle sabittir. Devletin şiddetine karşı koyabilecek, 'karşı zor' örgütlenmediğinde geçici kazanımlar olsa da esasta başarılı olunamayacağını bilmek açısından da; 15-16 Haziran'dan Gezi Direnişi'ne kadar birçok örnek tarihsel tecrübelerimizdir. Evet her direniş ve mücadele deneyim ve tecrübedir. Devrim için bir biriktirme sürecidir. Ancak kendiliğinden kitle hareketlerinin, isyanların, başkaldırıların devrimci sonuçlar alabilmesinin ancak ve ancak sınıf bilinçli proletaryanın öncüsünün planlı, programlı, hazırlıklı ve örgütlü mücadelesiyle olanaklı olabileceği hiçbir zaman akıldan çıkartılmamalıdır. Yığınların öfkesinin örgütlenmesi ortaya çıkan enerji ve deneyimin, sınıf bilinciyle kalıcı hale getirilerek devrim, sosyalizm ve sınıfsız toplum yolunda seferber edilmesi her dönemin en asli görevidir.

Bugün de işçi sınıfı ve emekçi katmanların, ezilen Kürt ulusu, azınlık milliyet ve inançların hoşnutsuzluğunu sömürücü Türk egemen sınıflarına ve devletine karşı örgütlemek zorunlu bir görevdir. Ve bu örgütlülüğü, özgürlük ve devrim için mücadele edilen (fabrika, dağ, köy, okul, sokak, zindan, kadın, gençlik, enternasyonal vb.) diğer alanlarla birlikte koordineli biçimde yürütmek olmazsa olmazdır. Devrimden menfaati olan müttefik güçleri taktik ve stratejik hedefler için doğru ve sonuç alıcı hedeflere yönlendirmeye çalışmak önemlidir.

Esas ve tali olanla, öncelik ve sonralık ilişkisi diyalektiği içinde Demokratik Halk Devrimi mücadelesini organize etmenin ve yürütmenin başlıca görev olduğu da bilince çıkarılmalıdır.

MLM bilimi bizlere, tarihin içinden süzülüp gelen su gerçeği hatırlatıyor; kendiliğinden kitle hareketi ne kadar yaygın ve muhteşem olursa olsun, sağlam biçimde örgütlenmiş kararlı bir öncü komünist parti olmadıkça devrimle sonuçlanamaz.

daha çok AKP karşıtlığını içeren, AKP iktidarının baskı ve gadrine uğrayan farklı toplumsal katmanlardan oluşuyordu. Gezi İsyanı, açık sınıf kimliğiyle kendini ortaya koyamasa da işçi sınıfı ve emekçilerin AKP'de vücut bulan neo-liberal saldırı politikalarına tepkinin de adresiydi. Gezi, geniş kitlelerin talepleri ve öfkesinin sokağa ve meydanlara kendiliğinden bir biçimde yansımasydı.

Türkiye, tarihinde kitlesel halk isyanlarının ve Kürt ulusal direnişlerinin yanında, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, Tar-İş Direnişi, Zonguldak büyük madenci yürüyüşü, TEKEL gibi yüzlerce grev, direniş ve mücadelelere tanıklık etti. 15-16 Haziran direnişi, Türkiye devrimci hareketinin tarihi açısından hala büyük önem taşıyan bir dönüm noktası niteliğindedir. Direnmek gereklidir, direnmek

“ÇİĞDEM VE NERGİZ YOLDAŞLAR ÖLÜMSÜZDÜR!”

HABER MERKEZİ- 23 Nisan 2018 tarihinde Dersim/Aliboğazı'nda TC güçleriyle yaşanan çatışmaya dair TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist) Dersim Parti Komitesi tarafından bir açıklama yayımlandı. Elimize e-posta yoluyla ulaşan “Çiğdem ve Nergiz Yoldaşlar Ölümsüzdür!” başlıklı açıklamada “Partimizin kuruluşunun 46. Yıldönümünde iki yoldaşımızı daha ölümsüzler katına uğurladık. Çiğdem (Hasret Tanrıverdi), Nergiz (Gül Kaya) yoldaşlar, Dersim/Aliboğazı'da düşmanla girdikleri çatışmada yarım asra yaklaşan mücadele geleneğimizin temsilcisi ve taşıyıcısı olarak ölümsüzleştiler” denilerek 23 Nisan'da son mermisine kadar savaşarak şehit düşen halk savaşçılarının direnişine vurgu yapıldı.

“Her iki yoldaşımız da partimizin ileri militanı ve TİKKO içinde örgütlenmiş olan Parti Kadın Komitesi'nin üyesiydiler. Nergiz yoldaş, Halk Ordumuzun savaşçısı, Çiğdem yoldaş ise komutanları arasındaydı. Şehit yoldaşlar, genç yaşta başladıkları mücadele yaşamlarını, partimiz önderliğinde ve partiye doğru adımlayarak Komsomol saflarından Halk Ordusu'nun mevzilerine uzanarak sürdürmüşlerdir. Çiğdem ve Nergiz yoldaşlar, savaşın ortaya çıkardığı görevlerin yanında Komünist Partisi önderliğinde kadınların kurtuluş mücadelesinin öncülüğünü üstlenmiş ve sorumluluklarını layıkıyla taşımışlardır” diye ifade edilen açıklama şöyle devam etti; “Onların düşman karşısında gösterdikleri direniş, her şeyden önce gereğini kavrayan ve engel tanımadan yerine getiren partili militan kimliğin ifadesidir. Bu kimlik, yakın süreçte partimiz saflarında ortaya çıkan ve Halk Ordusu saflarında bozgunculukla uç veren hizipçilik karşısında belirgin bir şekilde ortaya konmuştur.

Faşizmin, halkımıza yurtsever, devrimci ve komünistlere en azgın saldırganlıkla yöneldiği bir dönemde yoldaşlarımızın düşman karşısındaki duruşu, bu saldırganlığa cevap, mücadele çağrısı ve yol gösterici olmuştur. Bu çağrı çoğalacak, yankısını silah seslerimizde ve ezilen emekçi halkımızın kurtuluş mücadelesinde bulacaktır.”

Türk egemen sınıflarının, her açıdan tarihin en kaotik dönemlerinden birini yaşadığı belirtilen açıklamada, emekçi halkın, kan emici sömürü sistemine karşı her geçen gün daha fazla bilendiği, Kürt ulusunun, yüzyıllardır hapsedildiği köhne duvarları mücadelesiyle sarstığı ifade edildi.

“Bu gerçeklik, faşizmin azgınlaşmasıyla halkın ve örgütlü mücadele güçlerinin baskı ve imhasıyla aşılmaya çalışılmaktadır. En temel demokratik, sosyal ve siyasal haklara dönük saldırılar ile gerilla güçlerine dönük olarak yoğunlaşan askeri operasyonların paralelliğinin nedeni budur” denilerek süren açıklama şöyle sonra erdi;

“Faşizmin saldırıları bize iki şeyi çok net bir şekilde anlatmaktadır. Birincisi; Türk egemen sınıflarının taşıdığı korku ve ikincisi; silaha sarılmanın her zamankinden daha fazla gerekli ve meşru olduğudur. Egemen sınıf sözcülerinin, temsilcilerinin salyalarını saçarak yaptıkları askeri operasyon güzellikleri, askeri güçleri ve tekniklerine dizdikleri övgüler, kendi korkularını bastırmak, silahlı mücadeleye dair bilinci ve umutları kırmak içindir.

Ancak çabaları nafiledir. Bugün Başkan Mao'nun “emperyalizm kağıttan kaplandır” sözü daha iyi anlaşılmalı ve akılda tutulmalıdır. Efendisi “kağıttan kaplan” olanlar, daha fazlası değildir, olamayacaktır. Sömürü ve zulme karşı sürdürdüğümüz demokratik halk devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelemiz, işçi sınıfı ve emekçi halkımızın bağrında, özelemlerinde, isteklerinde ve mücadelesinde sağlam temellere sahiptir ve gücünü buradan almaktadır. Çiğdem ve Nergiz yoldaşlar, yaşamları ve şehadetleri ile bu gücü orya koymuş, parti tarihimizden ve mücadele geleneğimize aldıkları hızla geleceğe uzanmışlardır. Bıraktıkları iz takip edilecek, görevleri devralınacak, yürüdükleri yol, tamamlanacaktır. Kararlılığımız, şehit yoldaşların kanıyla perçinlenmiştir.

Komünizm idealimizin simgesi, kızıl bayrağımızı leke sürmeden bizlere devreden Çiğdem ve Nergiz yoldaşlar ölümsüzdür. Anılarını Halk Savaşımızda yaşatacağız!”

“ŞEHİTLERE SÖZÜMÜZ; MEVZİLERİNİZ BOŞ, KALMAYACAK!”

HABER MERKEZİ- 23 Nisan 2018 tarihinde Dersim/Aliboğazı'nda TC güçleriyle yaşanan çatışmaya dair TKP/ML-TİKKO (Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist – Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu) Dersim Bölge Komutanlığı tarafından bir açıklama yayımlandı. Elimize e-posta yoluyla ulaşan “Şehitlere Sözümüz; Çağrılarınız Karşılıksız, Mevzileriniz Boş, Kanlarınız Yerde Kalmayacak!” başlıklı açıklama ile yaşanan çatışmaya dair bilgiler verildi.

“Faşist TC devletinin, işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik topyekün saldırı dalgasının bir parçası olarak gerilla güçlerine yönelik askeri operasyonları da artarak devam etmektedir. Devletin temel dayanağı olan faşist Türk ordusu, dünyada az sayıda orduda bulunan teknik olanaklarını son sınırına kadar kullanmakta, böylelikle halkın silahlı güçleri karşısındaki çaresizliğini ele vermektedir” ifadeleriyle başlayan açıklama şöyle devam etti;

“Son olarak 23 Nisan 2018 tarihin-

de Dersim Aliboğazı alanında gerilla güçlerimize yönelik bir operasyon düzenlenmiştir. Kendi ifadelerine göre 4 taburluk bir güçle düzenlenen operasyon, sabaha karşı saat: 5.30'da 2 keşif uçağı desteğinde savaş uçaklarının alanı yoğun bir şekilde vurmasıyla başlatılmıştır. Devamında Atak helikopterlerinin bombardımanı eşliğinde sözü edilen 4 taburluk düşman gücü alana helikopterlerle indirilmiştir. Düşman güçleri, alanda yaygın bir şekilde konumlanmış, arama tarama faaliyetine başlamıştır. Öğle saatlerine doğru bir grup düşman gücünün bir birimimizin konumlandığı alana yaklaşması üzerine yoldaşlarımız düşman gücüne ateş açmış, devamında düşmanın da itiraf ettiği gibi “göğüs göğse bir çarpışma” yaşanmıştır.

Bu çarpışma sonucunda, Parti İleri Militanı, TİKKO Parti Kadın Komitesi Üyesi, Dersim Bölge Komutanlığı Yedek Üyesi ve söz konusu birimimizin komutanı olan; 2011 yılında Komsomol saflarından TİKKO'ya katılan 1993 Erzincan doğumlu Çiğdem (Hasret Tanrıverdi) yoldaş ile yine Parti İleri Militanı, TİKKO Parti

ÇAĞRILARINIZ KARŞILIKSIZ, KANLARINIZ YERDE YACAK!”

Kadın Komitesi üyesi ve TİKKO savaşçısı olan; 2014 yılında Komsomol saflarından TİKKO'ya katılan, 1993 Antep doğumlu Nergiz (Gül Kaya) yoldaş, şehit düşmüş; bir yoldaşımız ise ağır yaralı bir şekilde düşmana esir düşmüştür.”

Yaşanan çatışma sonucu düşmanın ölü ve yaralı sayısını gizlediği belirtilirken alanda kanlı asker elbiseleri, patlamış mayın çukurları, kanlı pansuman malzemeleri, parçalanmış asker postalları vb. olduğu ifade edildi.

“Çatışma sonrasında alanı helikopterle “ziyarete” gelen Tunceli Valisi, MİT Bölge sorumlusu, Jandarma Bölge komutanı, İl Emniyet Müdürü vs. büyük bir zafer kazanmışçasına askerlerini kutlamış, onlara İçişleri Bakanı, azılı faşist Süleyman Soysuz’un selam ve tebriklerini iletmiştir. Anlaşılmaktadır ki, İHA’ları, savaş uçakları, saldırı helikopterleri, topları, havanları ve binlerce donanımlı askeriyle Aliboğazı’nda iki TİKKO gerillasını şehit etmek, faşist TC devletinin nezdinde büyük bir zaferdir” denilen açıklama şöyle sona erdi;

“Ancak yoldaşlarımızın, düşmanın bunca teknik/taktik üstünlüğüne karşın, kendileri için dezavantajlı olan bir mevzilenmeye rağmen göstermiş oldukları kararlı tutum, TKP/ML militanlarının, TİKKO gerillalarının 46 yıllık savaş tarihinin gelenekselleşmiş refleksidir. Bu kararlı, militanca tutum, gücünü, ona yön veren ideolojisinden almaktadır. Bu kararlılık ve militanca duruş, partiye ve halka bağlılık sayesinde ki düşmanın bugünkü teknik/taktik üstünlüğü tersine çevrilecek, Halk Savaşı zaferine yürüyecektir.

Düşman saldırısını sloganlarıyla, silahlarıyla bombalarıyla karşılayan ve savaşarak şehit düşen Çiğdem ve Nergiz yoldaşların halka, özel olarak da emekçi kadınlara çağrısı, faşizmin saldırılarına karşı silahlı mücadelenin yükseltilmesi, TKP/ML önderliğinde savaşan TİKKO’nun güçlendirilmesidir.

Çağrılarının karşılıksız, mevzilerinin boş, kanlarının yerde kalmayacağına inancımız tamdır!”

“ÇİĞDEM VE NERGİZ YOLDAŞLAR KADINLARA SAVAŞ ÇAĞRISIDIR!”

HABER MERKEZİ- 23 Nisan 2018 tarihinde Dersim/Aliboğazı’nda TC güçleriyle yaşanan çatışmaya dair TKP/ML-TİKKO (Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist – Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu) Parti Kadın Komitesi tarafından bir açıklama yayımlandı. Elimize e-posta yoluyla ulaşan “Çiğdem ve Nergiz Yoldaşlar, Kadınlara Savaş Çağrısıdır!” başlıklı açıklamada “23 Nisan 2018 tarihinde Faşist TC ordusunun Dersim/Aliboğazı’da başlattığı operasyonda düşmanla girdikleri çatışmada TİKKO Parti Kadın Komitesi üyeleri Çiğdem (Hasret Tanrıverdi) ve Nergiz (Gül Kaya) yoldaşlar şehit düştü” diye ifade edildi.

“Düşmanın teknik gücü, her türlü silahlı, bombası ve dört taburluk askeri gücü karşısında bir inancın yüceliği ile ilk onlar ses verdi ve ilk onlar göğüsledi ipi... Düşmanın kendi söylemi ile “göğüs göğse çarpıştı” TİKKO’nun kadın savaşçıları ve bir kez daha ölümü güzelleştirdi ölenler... Bir kez daha tanıklık etti Aliboğazı, Partizanlar’ın direnişine... Bir kez daha TİKKO gerillalarının silah ve slogan sesleri yankılandı Dersim dağlarında...” diyerek başlayan açıklama şöyle devam etti;

“Tutuklamalar, gözaltılar, işkenceler, yargısız infazlar gibi her türden hak gaspı ve saldırılarla emekçi halkı ezmeyi, sindirmeyi amaçlayan faşist TC devleti, gerilla alanlarına yönelik saldırılarını da her türlü tekniği kullanarak sürdürüyor. Ancak zulmün en koyu olduğu yerde zulme karşı isyan ve saldırganlığın karşısına çıkan her türlü direniş, halkın kurtuluş mücadelesine güç katıyor. Çiğdem ve Nergiz yoldaşların her türlü donanıma sahip faşist Türk ordusu karşısındaki direnişi de halkın umudunu eyleme dönüştürmenin adı oldu.

Çiğdem ve Nergiz yoldaşlar gerilla alanında kadınların aktifleşmesi, komutanlaşması, partileşmesi mücadelesinin öncülerindendi. Alanda partimize bağlı olarak kurulan Kadın Komitesi üyesi olan yoldaşlar, kadının özgürleşmesinin mücadele

etmekten geçtiğini kendi yaşamlarıyla kanıtladılar. Halk ordusu içindeki kadın yoldaşların partileşmesi mücadelesini yürüttüler. Onlar sistem tarafından köleleştirilen, sesi kısılan, ezilenin ezileni olan kadınların sesini taşıdılar bütün alanlara ve düşmanla çarpışırken haykırdıkları sloganlar, bütün ezilen emekçi kadınlara savaş çağrısı oldu...”

Her iki Halk Savaşçısı’nın da çocuk yaşta mücadeleye başladığı belirtilen açıklamada “genç devrimci kadın olarak, sistemin kendilerine yükledikleri rolleri reddederek parçaladılar zincirlerini ve özgürlüğün yollarını adımlamaya başladılar. Bu yürüyüşte birçok görev ve sorumluluk alan Çiğdem ve Nergiz yoldaşlar yerine getirdikleri her görevde daha da ilerlediler ve yolları Dersim dağlarında birleşti. Mücadelelerini artık TİKKO gerillası olarak büyüttüler.

Çiğdem yoldaş, Beşler’den sonra yapılan çağrıya ilk yanıt olanlardandı. Gerillada coşkusu, heyecanı, inancı, yoldaşlara ve halkına bağlılığı ile kısa zamanda öne çıktı. Ve bu mücadele içinde komutanlaştı. Her iki yoldaş da kadın yoldaşların savaşa katılmalarının gelişmesine öncülük etti” diye vurgulandı.

Çiğdem ve Gül’ün Meral Yakar’dan Beşler’e, Beşler’den bugüne uzanan yürüyüşte kadının önderleşebileceğinin kanıtı olduğunun altı çizilen açıklama şöyle sona erdi;

“Onlar Meral Yakar’dan Beşler’e, Beşler’den bugüne uzanan yürüyüşte kadının önderleşebileceğini kısa yaşam pratikleri ile kanıtladılar. Baharı, Partimizin kuruluşunu direnişleriyle karşılayan Çiğdem ve Nergiz yoldaşlara sözümüz var. 46 yıllık pratiğimizin de tanıklık ettiği gibi yürüyüşünüz yarım, savaştığınız mevziler boş kalmayacak!

Bütün emekçi kadınlar, Çiğdem ve Nergiz yoldaşların savaş çağrısına kulak vermeli kadının kurtuluş mücadelesine katılmalıdır.”

MİADINI DOLDURAN NEO-LİBERALİZM, ERDOĞAN'IN FAİZ ISRARI VE EKONOMİDE YANGIN

Kapitalist-emperyalist sistemin en büyük krizlerinden olan ve çeşitli evrelerden geçmesine rağmen on yıldır hala etkileri görülen 2008 krizi bir kez daha emperyalizmin ve neo-liberal politikalarının miadını doldurduğunu göstermektedir. Tam da miadın dolmuşluğu, kendilerini korumak için birçok kapitalist-emperyalist ülkeyi daha fazla merkezîyetçi ve korumacı tedbirler almaya doğru itmektedir. Diğer taraftan krizin ağırlık merkezi “kırılgan ülkeler” diye de adlandırılan emperyalizme bağımlı yarı sömürgelere doğru kaymış durumdadır.

Türkiye de bu ülkelerden birisidir. Ve yaşanan ekonomik sarsıntı ülkenin kendi iç ve dış dinamikleriyle de birleşerek hızla derinleşmektedir. Türkiye hem OECD ülkeleri içinde hem de “gelişmekte olan ülkeler” içerisinde “en kırılgan” ülkelerden birisi durumundadır. Kuşkusuz Türkiye ekonomisi bu noktaya bir anda gelmedi. Adım adım işleyen emperyalizme bağımlılık ilişkilerinin bir ürünü olarak bu duruma geldi. Bütün bunlar üretime ve sanayinin gelişimine paralel büyümek yerine, dışa bağımlı, dış borç ve ithalata dayalı, sermaye akışı sürdükçe büyüyen, sermaye akışı yavaşlayıp ya da çekildiğinde küçülen, üretkenlik yerine, betona (inşaata) ve tüketime bağlı gelişen bağımlı ekonominin sonucudur diyebiliriz. Bundan dolayı kırılganlığın ve krizin yönünü belirleyen esas olarak uluslararası sermaye akımları olmaktadır. Dışarıdan gelen sermaye akışı iç talebi canlandırırken, ithalat ve ihracat gelirlerini de etkilemektedir.

Kimi ekonomistler tarafından yaşanan sürecin tüm verileriyle birlikte 2001 krizine benzetildiği ve 2001'deki gibi büyük bir yıkımın beklendiği bugünkü kriz koşulları; geri ödenemez noktaya ulaşan devasa iç ve dış borç stoku, makasın sürekli büyüdüğü cari açık, çift haneye demirleyen işsizlik, yükselişinin önüne geçilemeyen enflasyon, beraberinde zincirlerinden boşalmış gibi tırmanan döviz ve değersizleşerek artık dip noktayı gören Türk Lirası ile kendini açığa vurmaktadır. Tüm bunların sonucu olarak yansıyan ise açlık, yoksulluk, hayat pahalılığı, kazanılmış hakların daha da budanması ve siyasi çalkantıdır.

Ekonomideki tıkanmanın anlaşılmasının en iyi yolu emperyalizmin neoliberal saldırılarının 2000'ler sonrasında Türkiye ve Türkiye gibi ülkelerdeki uygulamalarına göz atmak olacaktır. Ülkemizde 24 Ocak 1980 kararlarıyla temelleri atılan neo-liberal politikaların 2000'li yıllara kadar bütünlüklü olarak uygulanıp, yaşama geçirilebildiğini söyleyemeyiz. Esas olarak 2000'lerden sonra ve AKP iktidarları eliyle hayata geçirildiğini söyleyebiliriz.

Bilindiği üzere neo-liberalizmin temeli özelleştirme, serbestleştirme ve devletin küçültülmesine dayanır. Bunların yaşama geçirilebilmesi ise öncelikle sınıf hareketinin ve toplumsal muhalefetin bastırılması ya da geriletmesine bağlıdır. Türkiye'de de 1980 darbesiyle yaralanıp sindirilen sınıf hareketi ve toplumsal muhalefet 1990'larla birlikte yeniden toparlanıp ayağa kalkmıştı. Ve ülkedeki neo-liberal politikaların uygulanmasının önündeki en büyük engel durumundaydı.

1988'e kadar egemen sınıflar ve iktidarları tarafından sermaye hareketleri denetlenebiliyordu. Emperyalist sermaye temsilcileri tarafından 1989 yılında, Korkut Boratav'ın “neolibe-

ralizmin bir ileri aşamasına geçildi” diye ifade ettiği, bu denetimin kaldırılması ve sermaye hareketleri üzerindeki kısıtlamalara son verilmesini sağlayan bir düzenlemeye gidildi. Türkiye'de ise bu düzenleme, tam da yukarı da bahsettiğimiz 1990'lardan itibaren yükselen toplumsal muhalefet ve emek hareketinin direnişinden kaynaklı ancak 2001 krizi yıllarında yaşama geçirilebildi.

Ne var ki bu saldırıların ikili bir ayağı vardı ve eş güdümlü yürütülmesi gerekiyordu, öyle de yapıldı. Bu saldırıların birinci ayağını uluslararası sermayenin isteği ve ihtiyaçlarına göre hazırlanan IMF ve DB patentli programın sıkı bir biçimde yaşama geçirilmesi oluşturuyordu. İkinci ayağını ise işçi sınıfı ve bir bütün emek hareketinin kazanılmış haklarının gaspı ve hareketin bastırılması oluşturuyordu. Bunun için sınıfının gücü bölünerek atomize edilecek, esnekleştirme, taşeronlaştırma, enformel ve yarı zamanlı, sözleşmeli vb. çalışmaları devreye sokulacaktı.

2001 krizi sonrası hem IMF ile yapılan anlaşmanın ve sıkı kemer sıkma politikalarının uygulanabilmesi hem de ülkeyi krizden çıkarması ve kriz yönetimi için, Dünya Bankası'ndaki

görevi bırakılarak Türkiye'ye getirilen ve tarihe “Derviş Yasaları” diye geçen Kemal Derviş önderliğindeki yasal düzenlemelerle, Türkiye ekonomisi uluslararası finans kapitalin ihtiyaçlarına ve isteklerine paralel şekillendirildi. Kemal Derviş bu değişikliğin amacını “bu yapı değişikliğinin bir temeli var. O da şu: siyasi olan ile ekonomik olan arasındaki sınır. Etkileşim değişmelidir. Siyaset ile ekonomi birçok ülkede olduğu gibi Türkiye'de de birbirine çok girmiş durumda. Bundan hem siyaset hem de ekonomi zarar görüyor. Siyasetin ekonomiyi kullanma süreci durmalıdır” diye açıklıyordu. Bu açıklamaya paralel en başta da ekonominin yönetimi ile siyasetin yönetimini ayırtıracak olan Merkez Bankası ile hazinenin ilişkisini koparan Merkez Bankası'nın bağımsızlaştırılması ve enflasyonla mücadele için “fiyat istikrarını sağlamak” temel amaç olarak belirlendi. Bunun için de MB tarafından “enflasyon hedeflemesi” yapılacak, MB politika faizini enflasyonunun üstünde belirleyecek, döviz kurunu ise serbest bırakacaktır.

Emperyalizmin, sermayenin serbest ve sınırsız hareketini sağlayan bu neo-liberal politikaları, emperyalizme bağımlı yarı sömürgelerde ulu-

Emperyalist sermaye temsilcileri tarafından 1989 yılında, Korkut Boratav'ın "neoliberalizmin bir ileri aşamasına geçildi" diye ifade ettiği, bu denetimin kaldırılması ve sermaye hareketleri üzerindeki kısıtlamalara son verilmesini sağlayan bir düzenlemeye gidildi. Türkiye'de ise bu düzenleme, tam da yukarı da bahsettiğimiz 1990'lardan itibaren yükselen toplumsal muhalefet ve emek hareketinin direnişinden kaynaklı ancak 2001 krizi yıllarında yaşama geçirilebildi.

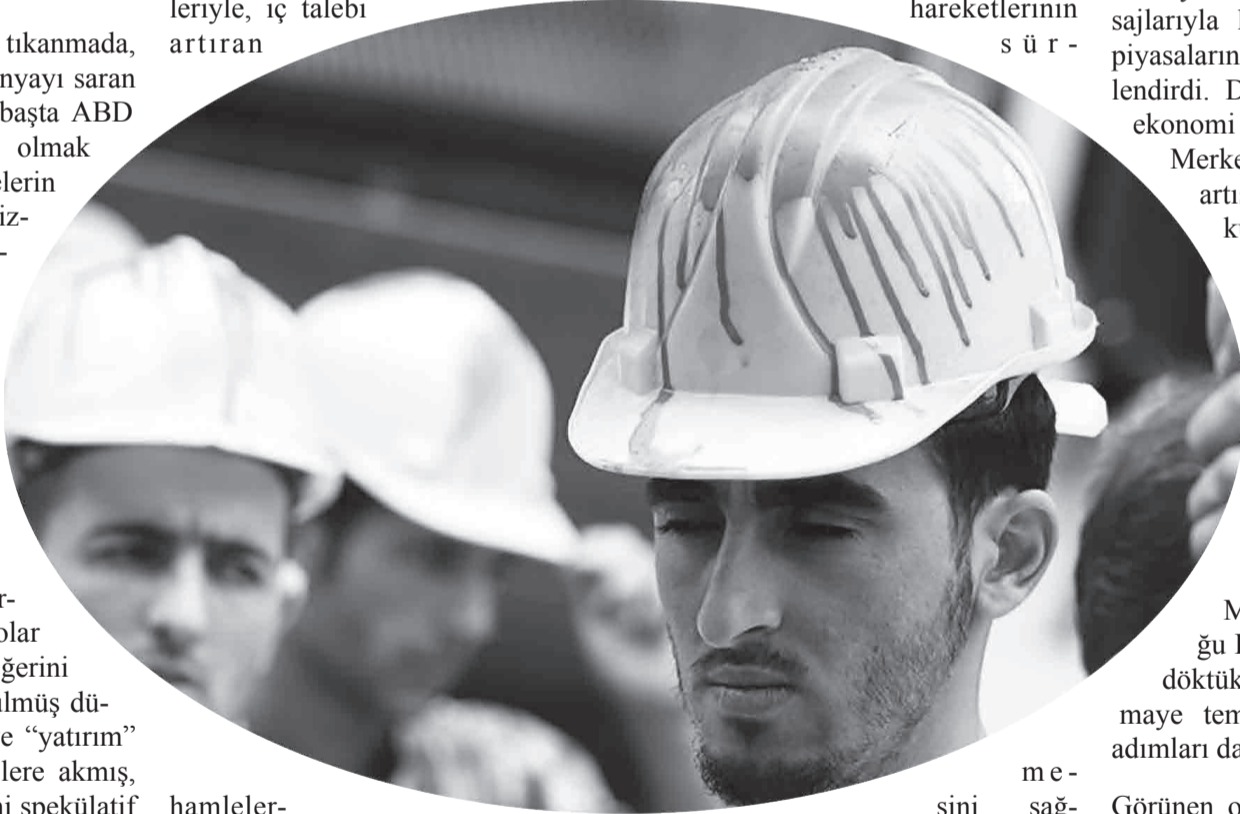
sal sanayi ve üretimi geliştirmek bir yana, "tüketim ve yatırım" talebiyle ithalata ve emperyalizme daha fazla bağımlı hale getiriyor, yerli üretim ve sanayinin gelişimini de köstekleyen bir yerde duruyordu. Nitekim 2000'lerden sonra Türkiye ekonomisine baktığımızda; uluslararası sermaye hareketlerindeki dalgalanma ve bunalımların da etkisiyle ucuzlayan dövizli kredilerin şirketleri ve bankaları dış borçlanmaya yönlendirdiğini, dışarıdan gelen sermaye ile spekülasyon olarak "büyüdüğü"nü görüyoruz. İthalata ve borca dayalı yatırımlara dayanamayan pek çok sanayi kolunun da daraltılıp tasfiye edildiğini, artan borçlarla ve ithalat-ihracat dengesizliği sonucu dış açıkların yükselip kronikleştiğini görüyoruz.

Bugünkü ekonomik tıkanmada, ABD'de başlayıp tüm dünyayı saran 2008 mali krizi sonrası başta ABD Merkez Bankası (FED) olmak üzere emperyalist ülkelerin merkez bankalarının krizden çıkabilmek ve ülkelerinde sıcak para akışını sağlayabilmek için faiz indirimine gitmeleri önemli bir yerde duruyor. Emperyalist ülkeler faiz indirimiyle paranın maliyetini ucuzlatarak ve nakit akışını, borç verme ve harcamayı artırmayı hedefliyorlardı. Bu hamle başta dolar olmak üzere dövizin değerini düşürürken piyasaya sürülmüş düşük ve bol döviz, borç ve "yatırım" olarak Türkiye gibi ülkelere akmış, bu ülkelerin ekonomilerini spekülasyon olarak şişirmiş, üretime değil inşaata ve hizmetlere paralel genişleterek dış borçlarını da büyütüştü.

Merkez bankalarının faiz indirimini durdurması, FED'in 2013'ten itibaren sinyallerini verdiği, 2015'ten itibaren ise faiz artırımı yapması "merkez"-den (emperyalist ülkeler) "çevre"ye (yarı sömürgeler) giden sermayenin geri dönüşünü de hızlandırdı. Buna Türkiye'nin bölgesel risklerini, içte yaşadığı 15 Temmuz darbe girişimini, OHAL, KHK düzenlemelerini, baskıcı politikaların yarattığı riskleri de eklediğimizde Türkiye ekonomisi-

nin kırılma noktasını artırdığını, sermaye akışının gerilediğini, var olanların da kaçışının hızlandığını görüyoruz. Tüm bunların esas dinamiğini dışarıya, sermaye akışına borçlu olan Türkiye ekonomisini çöküşe doğru sürüklediğine tanıklık ediyoruz. Gelişmeler, artan enflasyon, işsizlik, cari açık, kapıya dayanan borç krizi ve beraberinde Türk Lirası değer kaybederken dövizin tırmanışının da durdurulamaması biçiminde seyrediyor.

AKP iktidarı yıkımın önüne geçebilmek için bir dizi tedbir almaya çalıştı. Kesilen sermaye akışını canlandırmak için 2016 "darbe girişimi"nin ardından kampanyalarla, devlet bankaları üzerinden müdahalelerle, kara para aklayarak, vergi indirimleriyle, iç talebi artırarak

hamlelerle, Kredi Garanti Fonu'nu devreye sokup batık şirketleri kurtararak vs. yol almaya, yaklaşan depremi ötelemeye çalıştı. Kısmen de olsa ötelemekte başarılı oldu. Bugün yine aynı yöntemle yaşanacak depremin önüne geçmek, en azından erkene çektiği seçimlere kadar gemisini "sorunsuz" yüzdürmek istiyor. Ama piyasadaki deprem durmadığı gibi öncü sarsıntılar hızla şiddetleniyor. Bu tabloya, 2000'lerde Erdoğan ve AKP'sinin Erbakan'la birlikte giydikleri "kalkınmacı" modele dayanan "adil düzen" gömleğini çıkarıp

emperyalist sermayenin Türkiye'ye biçtiği neo-liberal gömleği giyerek onayladığı ve 16 yıldır uyguladığı "sermayenin bağımsızlığı, serbestisi ilkesi"ne ters düşen girişim ve açıklamaları yangını daha da alevlendirdiğini eklemek gerekiyor.

T. Erdoğan'la uluslararası sermayenin arasındaki "kavga"nın merkezinde tam da 2001'den itibaren Türkiye'de de devreye sokulan ve uygulanan bu düzenleme var. Erdoğan'ın Merkez Bankası'na sık sık faizleri indirin çağrısının nedeni de bir taraftan düşük faizle sermayeye daha geniş yatırım olanağı sağlamaktan diğer taraftan da kredi ve borçlarla hane halkı tüketimini teşvik ederek seçim sonuna kadar da olsa iç piyasa hareketlerinin

s ü r -

Bu noktada Erdoğan'ın İngiltere gezisi ve burada yaptığı açıklamaların akabinde yaşananlar da ibretliktir. Erdoğan'ın finans kapitalin merkezlerinden olan İngiltere ziyaretiyle hem seçimlerde emperyalistlerin desteğini hedeflediğini hem de yaşanan kriz ve artan döviz ihtiyacını karşılayabilmesi için finans sermayesinin temsilcileri ile görüşerek, onları tekrar Türkiye'ye gelmeye, ikna etmeyi ve Türkiye ekonomisinin bağımlı ve muhtaç olduğu sıcak para akışını sağlamayı hedeflediğini biliyoruz. Ancak bu planı, Erdoğan'ın Londra'daki Bloomberg TV'ye verdiği söyleşide "yürütmenin başı" olarak Merkez Bankası'na daha güçlü müdahalelerde bulunacağı ve yine "faiz sebep, enflasyon neticedir" şeklindeki mesajlarıyla hedefine ulaşmadığı gibi piyasaların ateşini de daha da alevlendirdi. Dolar 4.92 sınırına ulaştı, ekonomi uçtu. Elbette bu alevi ne Merkez Bankası'na gelen faiz artışı kararı ne de Erdoğan'ın kurmaylarının "piyasalarla inatlaşmayacakları" ve MB'nin "bağımsız olduğu" açıklamaları söndürebildi. Ne de Erdoğan'ın döktüklerini toparlama çalışmaları... Erdoğan'ın peşinden Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek ve Merkez Bankası Başkanı Murat Çetinkaya'nın soluğu Londra'da alıp Erdoğan'ın döktüklerini toparlamak için sermaye temsilcilerine güven verme adımları da pek bir işe yaramadı.

Görünen o ki egemenler yaşanacak depremin önüne geçmeye, seçim ve benzeri aldatmacalarla depremi ötelemeye, kitlelerin umutlarını sandığa bağlamaya çalışsalar da yıkım kaçınılmaz gözüküyor. Öncü sarsıntılar sıklaşmış durumda ve en büyük fatura da yeni "kemer sıkma politikaları" yine işçi sınıfı ve yoksul halka ödetirilecektir. Karın sermayeye, zararın işçi sınıfı ve halka çıkarıldığı bu faturaya karşı sistemin fay hatlarını büyütme, çelişkileri sınıfın örgütlü gücüne dönüştürme komünistlerin asli görevi olmalıdır.

m e -

sini sağ-

lamaktır. Ancak

emperyalizme göbekten bağımlı olduğu koşullarda, uluslararası sermayenin kurallarının dışına çıkmaya çalışmak, uluslararası sermaye tarafından da cezalandırılmayı göze almak anlamına gelecektir. Özellikle Mayıs 2018'de Türkiye ekonomisindeki daralma, dövizin yukarı fırlaması, TL'nin yerlerde sürünmesi ve bunların sonucunda enflasyonun daha da yükselmesi, borçların katlanması Erdoğan ve AKP'sinin hesapladığının aksine çöküşü hızlandıran gelişmeler oldu.

REFORMCULUKLA KUŞATILMIŞ DEVRİM YA DA SAFLAŞTIRICI ÖĞE KAYPAKKAYA!

**“Bir yangın ormanında püskürmüş genç fidanlardı
Güneşten ışık yontarlardı sert adamlardı
Hoyrattı gülüşleri aydınlığı çalkalardı
Gittiler akşam olmadan ortalık karardı”**

Bu yıl ‘68 hareketinin 50. yılıydı. Ülkemizde ‘68 hareketi ‘71 devrimci kopuşu ile birlikte konuşuldu, tartışıldı. Çünkü ülkemizde ‘68, ‘71 devrimci çıkışına giden sürecin en önemli kilometre taşıydı. Ve sonrası kopuş oldu. “Kopuş” reformizmden yaşıyordu ve bu, siyaseti algılayış ve siyaset yapma biçimini içermesi nedeniyle söz ve eylem, teori ve pratik biçimindeki karşıtlık ilişkilerinin yeni bir biçimde kurulması ya da o güne kadar kurulmuş biçiminden nitelik olarak ayrışması demektir.

“Kopuş” a dair dikkat çekici noktalardan biri de bunu yeni bir kuşağın gerçekleştirmiş olmasıydı. Yani kopuş yalnızca akli ve ruhu genç olanlar değil, fizyolojik olarak da genç olanlar tarafından gerçekleştirilmişti. Dolayısıyla Türkiye’de devrimci kopuş süregelen söz ve eylem biçimi kadar önceki kuşağa da reddiyedir. ‘71 devrimci çıkışına dek “sol” adına öne çıkmış tek bir kişi bile kopuşun parçası olmamış, yeni biçimlenen THKO-THKP/C ve TKP/ML içerisinde yer almamıştır. Onların fiziki olan “eskilikleri” düşünsel olan “eski” ile çakışmıştı, bu “şaşırtıcı” bir örtüşmeydi. Yakılan devrim ateşi böylece eskiye ait ne varsa tutuşturmuştu. ‘71 devrimci çıkışı zaten her anlamda “yeni” olması nedeniyle gerçek bir “kopuş” olabiliyordu.

Üzerinden geçen 47 yılın ardından Türkiye Devrimci Hareketi (TDH) için “kopuş” un neresinde durduğu sorusu önemlidir ve üzerinde derinlikli tartışmaları hak eder niteliktedir. Bugün hala bir TDH’den söz edebiliriz ama bugün reformizmle kuşatıldığı kadar reformizme bulaşık bir TDH gerçekliği olduğunu da tespit etmek durumundayız. Bu tespit, sorunun kendisini derinlemesine incelemeyi bir görev olarak karşımıza dikiyor. Böyle bir inceleme öncelikle sorunun nerelerde açığa çıktığını ve ikincisi ise nedenleri belirlemeyi gerektirir. Her halükarda TDH yeni bir “kopuş” la, bugünkü toplam gerçekliğinden bir kopuşla karşı karşıyadır. Mevcut durum ise TDH kapsamına giren devrimci yapıların bu gerçekle tam bir yüzleşme yaşamadığını göstermekte-

dir. TDH’nin bir parçası olarak Proletarya Partisi’nin (PP), TDH’ye ilişkin tespitimizden azade olduğunu söylemiyor, savunmuyoruz. Sağ-opörtünist karakterdeki hizip, bir parti gerçekliği içerisinde üremiştir. PP, hizbin kaçışıyla birlikte ‘küçük burjuva devrimciliğine ait ne varsa hepsi hiziple birlikte gitmiştir’ demiyor. Öte yandan kendi gerçekliğini kavramanın yanı sıra reformizmin yansımalarına karşı güçlü kopuşu gerçekleştirecek biricik güç de yine MLM’lerdir. Kaypakkaya’nın bıraktığı cevher nesnel gerçekliği aydınlatacak güce sahiptir. Biz MLM’lerin bundan bir kuşkusuz zaten yok. Hayli bir zamandır ise devrimci yapılar ve demokrat güçler arasında da İ. Kaypakkaya’nın “hak-kını” verme durumu yaşanıyor. “Onu anmak onurdur” şiarı çok geniş bir kesim tarafından sahiplenilmiş ve güçlü katılımlarla 18 Mayıs etkinlikleri düzenlenmişti. Bu etkinliklerde PP motor güç olmasına rağmen, önemli ölçüde bir katılım dışımızdaki kitleye aitti. Bu göstergeler dayanışmanın ötesinde Kaypakkaya’ya doğru bir yönelim olduğunu gösterir. Devrimci durumun gerilemeye başlamasıyla birlikte Kaypakkaya “ilgisi” daha çok teorik zeminle sınırlandı.

KAYPAKKAYA’DAN “KOPUŞ” UN VARACAĞI DURAK

Yeri gelmişken İ. Kaypakkaya’dan “kopuş” gibi bir olgu olduğunu ve bu olguya da değinmek gerektiğini belirtelim. İ. Kaypakkaya çizgisinden “kopuş”, somut olarak PP içerisinde yer alırken birey ya da grup olarak PP’nin dışına çıkmak, PP’den ayrılmak biçiminde yaşanmaktadır. Kaypakkaya’dan bu tür bir “kopuş”(PP’nin örgüt yapısından “kopuş”), nasıl gerekçelendirilmiş olursa olsun, ideolojik-siyasal olup MLM karşısında revizyonist hattadır. Bunun bir istisnası olarak DABK ve onun devamı olan “Darbeciler”i gösterebiliriz ki bu istisnai durum 3. Kongre’lerinde hakim hale gelen çizgi ile düzeltilmiş, “kural” korunmuştur. Anlaşılacağı gibi Kaypakkaya’dan “kopuş” ülkemiz özgülünde enternasyonal proletaryanın Türkiye kolundan, MLM çizgiden kaçıştır. “Kaypakkaya’dan kopuş” “kaçış”

olarak yaşandığı için oynaması gereken devrimci rolü oynayamıyor, eklektik bir hareket niteliği kazanarak, reformizm anaforuna düşüyor.

İ. Kaypakkaya çizgisinden “kopuş” gerçekleştiren, yani bu çizgiyi terk eden, bu çizgiden kaçanların iddiasına göre Kaypakkaya’nın teorik ve siyasal görüşleri bugünkü Türkiye gerçekliği karşısında arkaiktir, dolayısıyla bugünkü Türkiye’yi açıklamıyor! Türkiye’nin 1970 ve öncesine ait koşullarına ilişkin değerlendirmeler bugünkü Türkiye’yi nasıl açıklasın, denildiği andan itibaren, Kaypakkaya çizgisi özgülünde MLM’nin revizyonuna girişiliyor.

“Somut şartların somut tahlili” motosu elbette düsturumuzdur; Kaypakkaya’nın MLM görüşleri, MLM teorinin evrensel ilkelerinin yine bu teorinin parçası olan diyalektik ve tarihsel materyalist metodolojiyle ülkemiz gerçekliğine uyarlanmasıdır. Kaypakkaya’nın andaki Türkiye değerlendirmesi, tarihsel gelişiminden kopuk değildir. Bu, siyasal-sosyal ve iktisadi yapının kendi gelişim yasaları içerisinde değerlendirilmesi demektir. Bir toplumsal yapı değişebilir, bunun aksini düşünmek idealizmdir fakat değişim ideolojik-siyasal, sosyal ve iktisadi yapıda niteliksel biçimde yaşanmışsa eğer -ki iddia bu yöndedir- söz konusu değişimin hangi sınıflar önderliğinde, kime karşı ve nasıl yapıldığı ortaya konulmalıdır. Dereceli değişimler öne çıkartılarak, yukarıda belirttiğimiz ve yapılması gereken asıl işten yan çiziliyor. Düşününki toplumsal yapıda niteliksel değişim yaşandığında ısrarlı olanlar sıra ideolojik-siyasal ve sosyal yapıya gelince niteliksel değişim iddiasını sürdürememektedirler. Teori ve keyfiyet arasındaki sınırın belirsizleştiğine tanık oluyoruz. Dolayısıyla at koşutran spekülasyondur. Bir de Marks’a bakalım, nasıl bir yöntemle sahip görelim: “Marks için önemli olan tek şey, incelediği olguların yarasını bulmaktır; bu olgular, belli bir tarihsel dönemde belirli bir biçim ve karşılıklı ilişkiler içerisinde oldukları sürece, onun için önemli olan, yalnızca onlara egemen olan yasa değildir. Onun için daha da önemli

olan, bunların değişimlerinin ve gelişmelerinin, yani bir biçimden başka bir biçime, bir ilişkiler düzeninden, farklı bir ilişkiler düzenine geçişlerinin yasalarıdır.” Bu yöntemle inşa edildiği için üzerinden bir buçuk asır, rakamla söylersek 150 yıl geçmesine rağmen Marksizm’in temelleri olanca sağlamlığıyla duruyor.

Bir görüşün, bir teorinin eskimiş olması ya da tersten söylersek teorinin güncelliği zaman mefhumuna bağlı bir konu değildir. Aksini iddia etmek revizyonizmdir. Bernstein, bilindiği gibi revizyonizmle özdeş bir isimdir; o, Marksizm’in günümüz gerçekliğini açıklamakta yetersiz kaldığı iddiasıyla Marksizm’i “yenilemeye” kalkışmış ve “revizyonist” ünvanını bu “masum” eylem sayesinde (!) kazanmıştır. Kaypakkaya’nın teorik-siyasal hattından, arkaik kaldığı görüşünden hareketle değişikliğe gidenler Bernstein’i taklit ediyorlar.

Kaypakkaya çizgisi MLM’nin Türkiye gerçekliğine uyarlanmasıdır. PP ise temeli bu görüşlerle atılmış, günümüz gerçekliğini bu temel üzerinden yükselerek değerlendiren, enternasyonal proletaryanın Türkiye koludur. Bir ölçüde mekaniklik çağrışırsa da PP’den kaçışın MLM’den kaçış olduğunu ve devrimci çizgiden uzaklaşmaya, dümeni reformizme kırmaya yol açtığını belirtelim.

Dünden bugüne PP’den, dolayısıyla Kaypakkaya çizgisinden gerçekleşen kopuşlar, bugün çok daha net görülmüştür ki “yeni” değiller, “yeni”yi temsil etmiyorlar. Bu katara son eklenen PP kaçını tasfiyeci hizip, malum gerçekliği en erken deşifre olanlar arasındadır.

‘71 devrimci çıkışı/kopuşu bugün dönüm noktasındadır ve Kaypakkaya çizgisi saflaştırıcı bir yerdedir. Fakat asıl mesele bu çizgiyle kitlelerin buluşması ve böylece kitlelerin elinde maddi bir güce dönüşmesidir. Görev büyük ve bir o kadar da önemlidir. Öyleyse Kaypakkaya’yı en yaratıcı ve en cüretkar yanımızla kavrayıp uyarlayacak ve uygulayacağız. Bu, başlıca ödevimizdir.

EVRENSEL YALAN VE YANILGI; PARLAMENTO

Koşullar, özgünlük her şey bir yana; Bolşevikler'in "parlamentodan yararlanma" taktikleriyle "tamamcı" parlamentarist çaresizliklerin bir ve aynı şeylermiş gibi gösterilmeye çalışılması, yüceltilen reformist anlayışları saklamaya yetmemektedir.

Devletler nasıl ki sınıflar arasındaki çelişkilerin uzlaşmazlığı üzerinden var olmuşsa devleti oluşturan parlamento, ordu, polis, mahkemeler, hapishaneler vb. bir dizi bürokratik, ekonomik, silahlı kurumlar da bu uzlaşmazlığın egemen sınıf lehine sürdürülmesine hizmet için oluşturulmuştur. Egemen sınıflar için söz konusu kurumlar devletin temel yönetsel, idari kurumlarıken parlamentonun varlığı egemenler için özellikle bizim gibi faşizmin açık ya da örtülü sürekli olduğu, emperyalizme bağlı ülkeler için olmazsa olmaz bir zorunluluk olmamıştır.

Zorunluluk olmamıştır çünkü varlığı ille de her koşulda zorunlu değildir. Nihayetinde onun varlığının esas işlevi kitleleri demokrasi yalanıyla aldatmanın, yanıltmanın, egemenlerce dayatılan şu ya da bu tercihin kitlelerce onaylanmasının aracı olmasıdır. Parlamento, kitlelerde özgürlükler ve demokrasi algısı yaratarak devlet yönetiminin kabulünü sağlayan, kolaylaştıran önemli işlevleri yerine getirir.

Egemenlerin siyasal ve ekonomik çıkarları tehlikede, tehdit altında olduğu dönemlerde parlamento devre dışı bırakabilmelerinin nedeni de onun üstte sıraladığımız işlevlerindedir. Çünkü böylesi dönemlerde bunların hiçbirine ihtiyaç duymamaktadırlar. Böylesi bir işleve (işlevsizliğe) sahip parlamento bu özelliğiyle burjuva anlamda demokrasinin varlığına ya da gelişimine de engeldir. Ve zaten sadece bizim gibi ülkelerde değil burjuva demokrasilerinde bile yasama-yürütme-yargı diye sunulan "güçler ayrılığı" ilkesinin sanki bir demokrasi cevheri gibi sunulması gerçekte ise tüm gücün, yetkinin yürütmeye devredilmesi diğerlerinin anlamsızlaştırılmasıdır.

Ülkemiz gerçeğine dönecek olursak; tek başına KHK'ler ile parlamento uzunca bir süredir biçimsel anlamda dahi işlevsiz bir pozisyondadır. Kısa bir süre sonra yapılacak seçimlerin egemenlerce yapılıyor ve isteniyor olmasının esas nedeni parlamento ve parlamentarizme yeniden itibar

kazandırmak değildir. Egemenlerin esas ve öncelikli amacı siyasal istikrarın sağlanması, düzenin ve temsilcilerininin kitlelerin rızasını yeniden alabilmesidir.

Parlamentarizmin tarihsel anlamı, onun kitleler üzerinde körleştiren etkisi, baskı araçlarından biri olduğu gerçeği en geniş sol ve sosyalist çevrelerce teorik olarak kabul görür. Egemenlerin, en sıradan demokratik hakları dahi yok sayarak "demokrasiyi" yalnızca seçim sandığında oy verip vermemeye indirgediği, bu yolla kitlelerin bilincinde çarpık bir demokrasi ve özgürlükler algısı yerleştiği kağıt üzerinde reddedilmez. Kimi sol ve sosyalist çevre ve örgütlerin sistemin devamı ve meşruluğundan öte bir şey ifade etmeyen parlamento seçimlerine hele de "cumhur"un reisliği seçimlerine katılması parlamento dair bilinç bulanıklığından başka bir

şey değildir. Sadece bu kadar da değil; faşizmin egemen olduğu ülkemizde, parlamento ve seçimlerin bu düzeyde içinin boşaltıldığı koşullarda faşist partilerle "demokratik" yarışa girmek faşizmi ve onun yeni yönelimini meşrulaştıran bir sonuç doğurmaktadır.

Zorun, çözümü zor olan sorunların kolay çözümleri olmaz ama "çözümü" kolayda, düzen içerisinde, seçimlerde, parlamentoda arayanlar egemenler için zor olmaktan çıkmaya, devrimci mücadelenin uzağına savrulmaya mahkumdur. Seçimlere katılıp katılmamak, parlamentoya girip girmemek, her ülkeye ve koşullara göre belirlenen "taktiksel" bir durumdur. Parlamento ve seçimler sorunu sosyalistlerin genel tartışılmaz sorunu değil, taktik güncel bir sorundur. O halde sormak gerekir; modern menşeviklerimizin, iktidar

partisi AKP'den kurtulmanın adresi olarak parlamento göstermesi ile 1905 Duma seçimlerinde Menşevikler'in Çarlık'tan kurtulmanın tek adresi olarak kitlelere Duma seçimlerini göstermesinin arasında nasıl bir fark vardır? Yine sormak gerekir; aynı Menşevikler tarafından Lenin yoldaşın küçük burjuva maceraperesti ve hatta komplocu olarak suçlanması ile "ukalalık taslayan mekanik kafalı entellektüel bozuntuları" (M. Çayan) modern menşeviklerin boykotu savunan devrimci, komünistlere sekter, "dönemin ruhuna ayak uyduramamak" suçlamaları arasında özde bir farklılık var mıdır?

Seçimlere kendi "bağımsız" programlarıyla katılıp, kitleleri bu politikanın hedef ve amaçları doğrultusunda harekete geçirmesi gerekirken, bunu yerine eklentisi oldukları legal partinin hedefleriyle sınırlı seçim kampanyası yürütmeyi tercih eden (mecbur olan demek yanlış olmaz) modern menşeviklerin bizleri boykotun gereğini yapmamakla suçlayabilmelerinin tutarlı bir yanı var mıdır?

Koşullar, özgünlük her şey bir yana; Bolşevikler'in "parlamentodan yararlanma" taktikleriyle "tamamcı" parlamentarist çaresizliklerin bir ve aynı şeylermiş gibi gösterilmeye çalışılması, yüceltilen reformist anlayışları saklamaya yetmemektedir. Biz MLM'ler biliyoruz ki yasalılıktan beslenen reformistlerimiz de bilmedirler ki; bu pratikler ne bizim için ne de sahipleri için yeni, bilinmeyen, denenmemiş pratikler değildir.

Menşevikler'den, Kautsky'den devşirme anti-Marksist tezlerle sarılanların devleti yıkmaya değil, sınıfı ve ezilenleri burjuvazinin kuyruğuna eklemeye hizmet ettiklerini tarih bir kez daha ortaya çıkaracaktır. MLM'nin biz komünistlere öğrettiği; devrimci bir örgütün ya da devrimci bir hareketin her koşulda amacı sistemin krizini derinleştirmek ve sistemin krizi sonucu ortaya çıkacak olan hoşnutsuzluğu, öfkeyi sistemin yıkımına götürecektir devrimci eylemleri örgütlemektir.

BOYKOT

KAYGISIZ VE TE DEVİRİMCİ

Yakında gerçekleşecek olan 24 Haziran seçimleri, son dönemde yaşanan seçimlerin adeta bir kopyası gibi cereyan etmektedir. Geniş toplumsal kesimler burjuva-feodal partilerin ideolojik, politik kuşatması altına alınmıştır. Bu her seçimde gerçekleşen bir durumdur. Ancak son süreçteki seçimlerde özgünleşen kuşatma biçimi geniş kitleleri korku, endişe ve kaygı kuşağı içine alma şeklindedir.

KORKUNUN ÖRGÜTLENMESİNDE FAŞİST KLİKLERİN YARIŞI!

Bu durum iki yönlüdür. Hakim olan egemen klik AKP ve şimdi küçük ortağı MHP kendilerinin kazanamaması durumunda bir yandan ekonomik ve politik istikrarın ortadan kalkacağını propaganda ederken diğer yandan kolluk güçleriyle ve paramilitar güçleriyle halk kitlelerine ve demokratik kesimlere seçim süreci boyunca daha kapsamlı saldırılar gerçekleştirmektedir. Bunun yanında çok büyük bir şovenist kampanya son seçim süreçlerinin olmazsa olmazı olmuştur. Seçimler Kürt hareketinin politik ve askeri kuşatmasına bürünmekte, Kürt düşmanlığı olabildiğince körüklenmektedir. Mitingler bombalanmış, HDP seçim büroları ve seçim çalışmaları planlı ve organize bir şekilde saldırıya maruz kalmaktaydı. Kürt hareketinin imhasına yönelik "sınır ötesi" operasyonların düzenli bir şekilde pişirilip gündeme getirilmesi ise sürecin vazgeçilmezi olmuştur. AKP ve MHP bloğu aynı zamanda seçimi kaybetmesi halinde özellikle mafya ilişkileri, cihadist güç-

ler ve kontra örgütlenmelerini devreye sokacağına dair açık ya da örtülü mesajlar vermektedir. AKP-MHP faşist bloğu baskı ve şiddetin dozunu arttırarak gücünü korumaya odaklanmaktadır. Böylelikle hem diğer faşist blok karşısında gücünü göstermekte, elindeki diğer kozları bir tehdit aracına dönüştürmekte hem de Türk egemen sınıflarının bir bütün çıkarlarını faşist diktatörlüğü en işlevli hale getirerek gerçekleştirmeye çalışmaktadır.

Diğer egemen sınıf blok ve klikleri ise toplumsal kesimlerin bir bölümünün Tayyip Erdoğan ve AKP'ye yönelik öfkesi ve kinini kullanarak, onun devam etmesi halinde durumun daha da kötüye gideceğini ifade etmektedir. Bu gerçeğin bir kısmına denk gelmektedir. Tayyip ve AKP'nin devamı gerçekten baskının, şiddetin yeni saldırıların devam etmesi demektir. Ancak bu politika sadece Tayyip ve AKP'de cisimleşmiş, bu faşist kliğin partisinde özgünleşmiş bir durum değildir. Bu parti egemen sınıfların bir kesiminin temsilcisidir ancak devletin asıl sahipleri olan kompradorların ve toprak ağalarının çıkarlarını korumakla yükümlüdür, asli görevi budur. AKP ve Tayyip korkusu faşist kliklerden diğerinin devletin faşist karakterini örtmeye çalışan, Tayyip seçimlerle gitmeksizin topluma huzur gelmeyeceğine dair bir korkuyu propaganda etmesine olanak sağlamakta, bu klik ise süreci bu şekilde yönetmeyi esas almaktadır. Gerçeğin sadece bir yüzü gösterilerek, sorunun asıl yüzünü örten bir korku iklimi içinde egemen klikler arasındaki savaşında geniş kitleler saflaştırılmaya çalışılmaktadır. Ki bu bağlamda seçimler egemen klik bloklarının sertleşen kapış-

masının bir mecrası durumuna dönüşmüştür.

Seçim iklimini belirleyen bu koşullarda ezilen kitleleri sandığa davet etmenin ne kadar büyük bir politik hata olduğunu belirtmek gereklidir. Meşruiyeti olmayan seçimlerin, "ruhuna Fatih" okunduğu ilan edilen meclisin, hapse atılmış milletvekilleri ve belediye başkanlarının, OHAL ile nefes alamaz hale getirilen kitlelerin, ekonomik saldırganlığın had safhaya çıktığı koşullar içinde gerçekleşen bir seçimi, sistemin kendine meşruiyet zemini için kullandığı oldukça açıktır.

KORKUYU PARÇALAMAK YERİNE REFORMİST HAYALLERLE AVUNMAK VE HALK KİTLELERİNİ AVUTMAK!

Bu koşullarda meclisi bir kürsü olarak gören anlayışlar da seçimlerin politik ikliminde sokağı hareketlendireceği iddiası taşıyanlar da seçimler vesilesiyle uluslararası planda etki yaratmak isteyen yaklaşımlar da esasta parlamentarizme kapılarını açan bir ideolojik-siyasi

yaklaşımdan muzdariptir. HDP merkezli yürüyen politikanın ana politik yönelimi demokratik hak ve özgürlük, Kürt ulusal sorununda barışçıl çözüm ve faşist diktatör Tayyip Erdoğan'ın sonunun getirilmesi üzerine kuruludur. Demokratik bir programla hareket eden bu anlayış, içinden geçilen süreçte belirlediği seçimlere katılım politikası ile halk yığınlarının yanlış bir bilinçle şekillenmesini, devletin özsel niteliğine dair muğlaklık yaratılmasını, içinden geçilen sürecin en ileri temelde karşılanmasını esasta engelleyici bir niteliğe denk düşmektedir.

Özellikle faşist kliklerden CHP'nin başını çektiği bloğun,

TERDÜTSÜZ DURUŞU SAĞLAYACAK TAKTİK POLİTİKADIR!

faşizmi AKP ve Tayyip Erdoğan'a odaklayarak muhalif kesimlerin desteğini almaya yönelik ve devleti aklamayı da içeren yaklaşımı, hayata geçirdiği taktik politika ile adeta devlete yan destek durumuna dönüşmektedir. En dikkat çeken politik propaganda seçimler yoluyla elde edilecek başarının demokrasi getireceğine dairdir. Zira yaklaşık 14 yıldır seçimlerle elde edilecek başarıların hayali ile geniş kitlelere yapılan yoğun bir reformcu propaganda söz konusudur. Son olarak 2015 Haziran seçimlerinde HDP'nin %10 barajını aşması durumunda halkın rahat bir nefes alacağı, bir sonraki seçimlerde iktidara doğru yürüyüşün gerçekleş-

dair siyasal eğitimi ve bilinçlenmesi açısından bir karşılığı söz konusudur. Yine legal siyasetin olanakları ve fırsatları açısından da bir öğreticiliği ve kendini test etme durumu söz konusu olmuştur. Ancak 7 Haziran seçimlerinde aşırılığa kaçan 'meclis yoluyla demokratikleşmenin sağlanacağı' bir propaganda söz konusu olmuştur. Bu aşırılığın tasfiyeci ve reformist iklimin güçlü etkisiyle oluştuğu açıktır. Ancak 7 Haziran seçimleri sonrası gelişmeler bu aşırılığın tüm zararlarını sosyal pratik ve yaşam içinde test etmeyi getirmiştir. Faşist diktatörlük bu seçimler sonrası mecliste çıkan tabloyu yok saymış, savaş ve saldırganlık politikasını tır-

ceği, AKP'yi geriletecek en önemli başarının "barajı yıkmak" olduğu geniş kesimlere anlatıldı, pazarlandı ve bir "demokratik" hamle ile legal olanakların genişletilmesi girişimi gerçekleşti. Kuşkusuz bu seçimlerin gerçekleştiği politik iklim ve seçimlerde HDP'nin elde edeceği başarının demokratik m ü c a d e l e a ç ı s ı n d a n , kitlelerin eğilimiyle buluşması ve de kitlelerin bu hareket içinde devrimci gelişmeye

mandırmış, daha sonraki süreçte ise tüm topluma yönelik bir saldırı sürecine girmiştir. Bugün 24 Haziran seçimlerinde, 7 Haziran seçimlerinde kullanılan aşırı ve hiç kuşkusuz "iyimser" propaganda ve politik argümanların hepsi yine devrededir. Bu tablo tam anlamıyla reformist dünya görüşü, düşünüş ve şekillenişin bir sonucudur. Bu yaklaşım ve tutum artık sarılmak zorunda kalınan bir politik kimlik olmuştur. Halk kitlelerin örgütlenip, sisteme karşı devrimci öfkeyle yönlendirilmesi gerekirken, onların örgütsüzlüğünün yarattığı çaresizlik ve bilinç bulanıklığına politik acizyetler eşlik etmektedir. Seçimler yoluyla demokrasi hayalleri yayan politik güçler; kitlelerin gerisine düşerek, onlara umut değil umutsuzluk taşımakta, anti-faşist, anti-emperyalist ve sistem karşıtı güçleri boş umutların peşinde sürükleyen bir sürecin politik aktörü durumuna düşmektedirler.

SEÇİMLER YENİ SALDIRI DALGASININ İŞARET FİŞEĞİDİR!

Faşist diktatörlük bir kez daha seçim sürecinde yeni saldırı paketleri ile geniş kitlelere seçimlerden bir beklentiye girmemesi gerektiğinin açık mesajlarını vermektedir. 24 Haziran sonrası gelişecek yeni saldırı dalgasının açık ipuçlarını sunmaktadır. Bu koşullarda "barajları yıkmak", seçim zaferi ile halk kitlelerinin nefes alacağını iddia etmek, açık hilelerle ve aldatmacaya dayalı bir seçimden umut devşirilmesine çalışmak, demokratikleşmenin seçimden ve meclisten geçtiğini propaganda etmek, faşist klikler arasında ehven-i şer olanı halk kitlelerine işaret etmek ve ona

yedeklenme zemini hazırlamak politik öngörüsüzlük ve süreç okumasındaki zafiyetten çok bir siyasal ve sınıfsal duruşa işaret etmektedir. Bu siyasal duruş tasfiyeciliğin sularında reformizme yelken açmak iken, sınıfsal olarak ise küçük burjuvazinin karamsar ve kolaylıktan muzdarip karakterine işaret etmektedir. Bir kez daha halk yığınları yanlış bir şekillenişe, hatalı bir beklentiye, düzeyiçi umutlara sokulmaktadır.

Bu saldırganlık dalgası; ekonomik-siyasi-akademik-egitsel-sosyal haklara yönelik saldırılar sürecin politize olmuş karakteriyle birlikte tüm alanlarda ve tüm devrimci sınıflar ve katmanların içinde bulunduğu bir hareketle karşılanabilir. Seçimlere bağlanmış her umut, her beklenti ve hayal halk kitlelerinin öfkesini ve geleceğe olan güvenini zedeleyecektir. Bu yüzden ki bu beklentiye karşı devrimci mücadelenin ve en önemlisi devrimci taktik politikanın kıymeti oldukça büyüktür. Bu sürecin devrimci taktik politikası ise seçimler bağlamında boykottur. Bu devrimci taktik silaha daha güçlü sarılma, kitlelere ısrarla ve kararlılıkla doğru politikayı taşıma zorunluluğu vardır. Bu zorunluluk, bugün komünistlerin omuzlarındadır. Komünistler, örgütsel zayıflıklara rağmen kitlelere doğrunun ve gerçeğin taşıyıcısı olma rolünü oynamak zorundadır. Bu rol önemlidir, devrimcidir ve hiç kuşkusuz zorunludur. Korkusuz ve kaygısız duruş, gerçeğe ve doğru olan ile sıkı bir ilişkilendirme ve tereddütsüz sahiplenme ile mümkündür. Boykot bunun bir gereğidir.

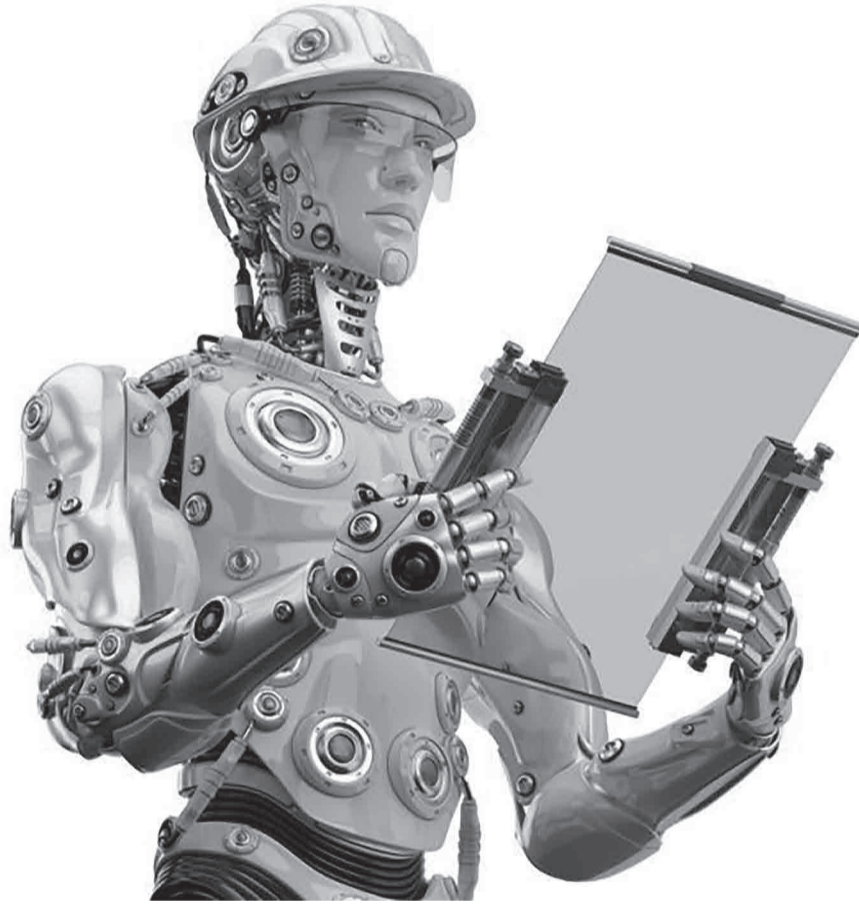
HER ŞEYİ YAPAN ROBOTLAR ARTI-DEĞER DE ÜRETECEK Mİ?

“Gelişmelerinin belli bir aşamasında, toplumun maddi üretici güçleri, o zamana kadar içinde hareket ettikleri mevcut üretim ilişkilerine ya da bunların hukuki ifadesinden başka bir şey olmayan, mülkiyet ilişkilerine ters düşerler. Üretici güçlerin gelişmesinin biçimleri olan bu ilişkiler, onların engelleri haline gelirler. O zaman bir toplumsal devrim çağı başlar.” (Ekonomi Politikin Eleştirisine Katkı, K. Marks)

Vatandaşlık verilen ilk robot Sophia'nın öyküsü aynı zamanda teknolojik gelişmenin geldiği noktayı da gösteriyor. Bu gelişmenin hayata katacağı yeniliklerden ziyade kapitalist yapıda ne anlam ifade ettiğine baktığımızda tartışılması gereken yeni sonuçlar ortaya çıktığını görüyoruz. Bu tartışmanın başında robotların işçilerin yerini alıp almayacağı geliyor. Robot Sophia'nın TV ve gazetelerde sergilenen yetenekleri veyahut Boston'da (ABD) açılan bir restoranda sadece robotların çalışması ibreyi işçiler aleyhine çeviriyor. İlerleyen zamanda fabrikadaki işçilerin yerini Sophialar'ın alacağına dair kanıtı da güçlendiriyor. Bu noktada temel sonuçlardan biri; robot Sophia'nın yetenekleri ve gelişkin düzeyi mi baz alınacak yoksa kapitalist ekonomi yasaları mı sorusudur. Otomasyon, Syborg, yapay zeka ve Sophia gibi gelişmiş robotlar üretici güçlerin gelişkin düzeyini ve üretim sürecinde kullanılma derecesini gösterir fakat işçilerin veya işçi sınıfının yerini alması daha ince bir konudur. Daha açıktan söylemek gerekirse kapitalist, üretim sürecinde hangisini tercih eder: Robotları mı, işçileri mi?

Mevcut duruma dair genel bir tablo çizildiğinde, kapitalizmin üretici güçleri geliştiren bir dinamiğe sahip olduğu, eşitsiz gelişme ve rekabet olgusunun bu dinamiği kamçilediği ortaya çıkar. Kapitalizm, aşırı üretim, azami kâr ve artı değer sömürsünde kendini bulur. Fakat teknolojiyi, üretici güçleri geliştirmenin de bir sınırı olduğunu, bunun sınırsız olmadığını, kapitalizmin üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki zorunlu uygunluk yasasını kendi aleyhine bozmak istemeyeceğini de belirtmek durumundayız. Dolayısıyla, üretim sürecinde robotların kullanımıyla, robotların tamamıyla canlı emeğin yerini alması bir ve aynı şey değildir. Gelişen teknolojinin kapitalizmi engelleyen bir yönünün de olduğu bir kenara not edilmelidir. Zira salt makine, bu makine Sophia gibi “entellektüel” de

olsa kapitalizmi ihya etmez, edemez. Üretim alanlarında işçilerin yerine robotların kullanılması olasılığı üzerine yapılan araştırmalar, ilerleyen yıllarda üretici sektörlerde (buna mutlak artı-değer sömürsünün en yoğun olduğu tarım, imalat sanayi, inşaat gibi sektörler de dahil) robotların işçilerin yerini alabileceği üzerinde duruyor.

OECD'nin 32 ülkede üretici sektörlerde bugünkü robot kullanımı düzeyi üzerinden gelecekte robotların işçilerin yerini alma olasılığı araştırmasına göre Slovakya % 62'lik oranla ilk sırada yer alıyor. % 57 ile Litvanya ve Yunanistan, % 55 ile Türkiye ve Şili onu izliyor. Emperyalist ülkelerin olasılık oranında Almanya %54 ile ilk sırada yer alıyor. Japonya %53, Fransa %51, Rusya %49, İngiltere %42, ABD %41 ile yer buluyor. Burada emperyalistlerin yarı sömürge ve bağımlı kapitalist ülkelere göre robot kullanımına dair olasılık oranlarının düşük olması teknolojik üstünlükle ilgili değildir. Bu durum emperyalist sermayenin üretim sürecini parçalaması, ucuz emek ve hammadde

kaynağı olan yarı sömürge-bağımlı ülkelere yönelmesi, bu kapsamda düşük-orta düzeyde teknoloji ihraç etmesi ve daha fazla artı-değer elde etmesiyle ilgilidir. İkinci olarak da emperyalistlerin kendi ülkelerinde, toplamda artı-değer sömürsünün azalmasıyla sonuçlanacak robotlaşmayı kontrollü kullandığı belirtilme-

bırakmayacağına dönebiliriz.

Kapitalizm sadece değer değil artı-değer de üretir. Artı-değer üretmek için de emek pazarından emek-gücü satın alır. En gelişmiş robot, buna insanımsı robot desek de yine de makinedir. Sophia'nın yaratıcısı; “Şu an karar alabilecek ya da tercih yapabilecek gelişmişlikte değil” derken Sophia'nın, ne kadar hünerli olursa olsun, bir makine olduğunu belirtmiş oluyor aynı zamanda. Bu hünerli robot ileride karar alacak kadar gelişmesi halinde yine ölü emekten canlı emeğe terfi etmeyip ileri düzeyde gelişkin bir makine olmaktan çıkamayacaktır. Başka bir ifadeyle robotların insana en yakın hale gelmesi kapitalistin pazardan, artı-değer üretimi için ihtiyaç duyduğu emek gücünü değil makine aldığı, kullandığı gerçeğini değiştirmeyecektir. Üretim aleti üreten kapitalistler hiçbir zaman insan üretmeyecektir. Varsayalım ki genetik teknolojisi ile veya klonlamayla “insan” üretimi gerçekleştirildi! Ortaya çıkan, pazara sürülen bu “insan” yine de “zincirlerinden başka kaybedecek şeyi olmayan” bir emek gücü sahibi, mülksüz insan değildir. Bir başka kapitalistçe kâr etmek için pazara sürülmüş bir metadır, makinedir. Ve her yeni teknolojik gelişmede bu “insan”, robot, makine teneke yığınına dönüşmekten kurtulamayacaktır. Emek gücüne sahip ve bunu yeniden -hem de emek gücüne karşılık aldığı ücreti dahilinde yani kapitaliste ek masraf olmadan- üreten insanda yani işçide ise aynı durum söz konusu değildir.

Kapitalist, azami kâr için yeni teknoloji makineler alırken sermayesinin önemli bir kısmını değiştirmeyen sermayeye kullanmış olur. Bunu da aşırı üretim hırsıyla yapar. Fakat sermayesinin tamamını değiştirmeyen sermaye için kullanması söz konusu olamaz. Kapitalist emek gücü yerine robot aldığı anda, fabrikasını makineleri kullanan makinelerle, robotlarla doldurduğunda sermayesinin tamamını değiştirmeyen sermayeye aktarmış olur. Bir günlük iş gününde daha fazla meta üretmek rakiplerine de açık

lidir. Günümüzde OECD üyesi 32 ülkede üretim alanlarında robot kullanımı oranı %14 düzeyindedir yani hayli düşüktür. Üretimde tamamıyla robot kullanılmaya başlandığında 66 milyon insanın işsiz kalacağı belirtiliyor. Robot kullanımının -üretim bölgelerinde- yaygın olmasına karşın kullanım oranının hem genel bazda hem de emperyalistlerde düşük olması robotların, işçilerin yerini alıp almayacağına veya kapitalist üretim sürecinde hangisini tercih edeceğine dair önemli bir işarettir.

Bu genel durum aktarımından sonra yönümüzü işçi sınıfının sonunun gelip gelmediğine, kapitalistlerin üretim sürecini tamamıyla robotlara bırakıp

ara fark atabilir fakat yatırım yaptığı parayı sermayeye çeviremez. Parayı sermayeye çevirecek olan değişmeyen sermaye değil, değişen sermayedir. Daha somut ifadeyle makineler, insanın yaptığıнын aynısını yapan en gelişmiş robotlar da olsa artı-değer üretmez; "makineye dönüştürdüğü için artı-değer üretmez." (Kapital Cilt 1, K. Marx)

Sermayenin organik bileşimine son verip işçinin yerine robot çalıştıran kapitalist artı-emeğe de son vermiş olur. Sermayesinin değişmeyen kısmıyla robot alan kapitalist, diğer makineleriyle artı-emek sağlayamadığı gibi gasp edecek bir artı-değer de elde edemez. Robot hiç durmadan 7/24

çalışsa da üretilen metaya ancak kendi değerini aktarabilir. En gelişmiş robotu en kötü işçiden ayıran temel nokta, en kötü işçinin üretilen metaya artı-değer katmasıdır. "Makine değişmeyen sermayenin bütün diğer öğeleri gibi yeni değer yaratmaz yalnızca oluşmasına hizmet ettiği ürüne kendi değerini katar." (age.)

Kapitalist sömürü olgusu emeğin varlığını önkoşullar. Emek insana özgü bir olgudur. Emeğin "geçmiş-birikmiş emek ile canlı emek" veya "ölü emek ile canlı emek" olmak üzere ikili karaktere sahip olması robotla işçiyi birbirinden ayıran temel bir noktadır. Kapitalist ölü emeği (makineleri) sömürmez. Pazardan satın

aldığı işgücünü yani canlı emeği sömürür. Robot ne kadar insana benzerse benzesin iş gücünü satan bir işçinin yerini alamaz ya da ölü emek canlı emeğin yerine geçemez. Robotu yaratan "tanrı" da bir kapitalisttir. Pazarı sürdüğü de diğer makineler gibi özünde bir makinedir. Robot bir makine olarak canlı emeğe sahip değildir. Kendisinden önceki makinenin üretim sürecindeki rolü ne ise onun rolü de ancak odur, daha ilerisi değil.

Aşırı üretim, azami kâr ve artı-değer kapitalizmin can damarıdır. Artı-değer üretimi ve sömürüsü için kapitalizmin en temel ihtiyacı işgücüdür, dolayısıyla işçi sınıfıdır. Üretim alanlarında robot kullanımı olasılığı

kimi ülkelerde %50-60 gibi yüksek bir oranda olsa da bu olasılığın %100 ile gerçekleşmesinin nesnel-maddi bir zemini yoktur ve olamaz da. Çin emperyalizminin hızla yükselmesinin en önemli nedeninin ucuz emek gücü ve yoğun artı-değer sömürüsü olduğu unutulmamalıdır. Aksini düşündüğümüzde buna ilk karşı çıkacak olan yine kapitalistler olacaktır. Zira kapitalistler, Nasrettin Hoca hikayesindeki gibi bindiği dalı kesmeyecektir. Dolayısıyla üretici güçleri durmadan geliştiren kapitalizm, bu gelişimin engeli haline gelen üretim ilişkilerini korumak için kararlı bir savaşa tutuşarak, kendi kazdığı mezara düşecektir.

ZİNCİRLERİNDEN KURTULAN KADIN KENDİNİ ÖRGÜTLEYEBİLEN KADINDIR...

Toplumsal rollerimizden öğrendiğimiz kadınlığımızla yaşamın içerisinde yerimizi alırız. Ona göre ilişkilendirir ve karşımızdakini ona göre değerlendiririz. Yaşattığımız kadınlığımızın kabul görülmesini bekleriz. Ve öğretilen rollerden bir tanesi de kendi cinsimize yaklaşımımızdır. Sistem bizi en başta da kendi cinsimize yabancılaştırır. Sıkça vurgulanır "kadın kadının kurdudur" diye. Bu güvensizlikle yaklaşırız kendi cinsimize. Bir kadınla ilişkilenmemizde de kadınlık özelliklerimizi yaşatırız. Tanımlamamız gereken önemli noktalardan biri de bir kadın olarak; "kadın bizim için neyi ifade ediyor?" sorusudur.

Ezilen cins olması, geleneksel rolleri yaşayan ve yaşatan olması, kendine güvensiz olması, kendi cinsini çekemeyen olması, dertleşilen biri olması bir kadının tarifinde akla gelen ilk cevaplar arasında yer alır. Peki ya ilişkilenmemlerimizde açığa çıkan kadınlık özelliklerimiz nelerdir?

Kıskançlık, kadını kabul etmeme, rekabet, küçümseme, gücü erkekte görme, kadını zayıf olarak görme, birbirini ezme, ortak sorunlar yaşadığını görmeme, kendi cinsine yabancılaşma gibi özellikleri sıralayabiliriz.

Hepsi tek tek işlenmeye muhtaç baş-

lıklardır. Ve önemli bir meseledir bizim açımızdan. Bir kadın olarak diğer birçok kadının yaşadığı sorunları bizim de yaşamamıza rağmen bir uyanışa, bir örgütlenmeye kadınlıkla birlikte gitmek başlarda çok daha zordur bizim için. Çünkü çoğu zaman gücü de çözümü de erkekte görürüz. Kadın derdimizi anlatacağımız yerdir, erkek ise çözüm olan yer...

Bu örgüt içerisinde de böyledir. Kadının bir yoldaşla ilişkilenmekten dertleşmeyi, kendimizi ifade edebileceğimiz ya da yaşatabileceğimiz bir yeri anlarız. Kadınların dünyasına bu kadar yabancıyken erkeklerin dünyası daha fazla ilgimizi çeker, kendimizi onlara kabul ettirme gereği hissederiz, kendimizi kıyasladığımız yer de orası olur. Kadının ölçütü erkek olun-

ca benzemeye çalıştığı yer de orası olur. Bir kadına bir erkeğin gözüyle bakmayı öğrenir ve o şekilde ilişkilendiririz. Kadın yoldaşla iş yapmak istemez, onun yaptığı işi beğenmez, onun sorumluluğunu kolay kolay kabul etmeyiz. Söylediklerine tereddütle yaklaşırız. Teorik bir konu araştırırken ilk tercihimiz nitelikleri ne düzeyde olursa olsun erkek yoldaşlar olur. Bazen rekabete bile girerken erkek yoldaşlarla gireriz. Bizi onayladıkları kadar "başarılı", onaylamadıkları kadar ise "başarısız" olduğumuzu düşünürüz.

Kadın bir yoldaşın özgünlüklerini hesaba katmadan ilişkilendiririz genellikle. İlişkilenmemiz daha çok kafa kol ilişkisi şeklinde gelişir ve kimi zaman 'aram iyi' deyip bozuk yaklaşımlarımızı görmeyiz. Kadına karşı

daha hoyrat davranırız. Eleştirilerimizi yapıcı bir temelde getirmekten, tartışmaktan ziyade ya eleştiremememe durumu yaşarız ya söyleniriz ya da getiremediğimiz eleştirileri iğneleme şeklinde dillendiririz.

Genel olarak ortaya çıkan sonuç, kadınların birbirini daha fazla küçümsediklerini ve ilişkilenmede daha çok erkek yoldaşları tercih ettiğini göstermektedir.

Böylesi yaklaşımlar kadının ezenine benzeme çabasıdır ve erkek egemenliğine sonsuz saygılı olmayı geliştirir. Çabamız ne düzeyde olursa olsun tek başına özgürleşme mücadelesi mümkün değildir. Burada kadının özgürleşme mücadelesini görmezden gelir, o safta yer almazsak ne bizi sarmalayan kölelik zincirlerinden kurtulabiliriz ne de yüzyılların bağımlılığını yıkarız. Kendini örgütleyebilen kadındır, zincirlerinden kurtulan kadın.

Olması gereken, birbiriyle ilişkilendirirken birbirini yok sayan, önemsemeyen yaklaşımlar değildir. Olması gereken birbirini çözüm gücü olarak gören, cins bilinci edindikçe güçlenen, gücünü örgütlülüğünden alan bir birlikteliktir.

Dersim'den Bir YDK'lı

“SİZ HDP'YE KARŞI MISINIZ?”

Dost güçler arasındaki güven karşısındakinin bağımsızlığına inanmakla, onun bağımsızlığını tanımakla başlar ve her türlü vesayet ilişkisine darbe vurarak ilerler. Yani kararlara saygı sorunu dost güçler arasındaki hukukun temel ilkesidir.

Partizan'ın, 24 Haziran seçimlerine dair boykot politikasını kitlelere taşıırken karşılaştığı sorulardan biri yukarıdaki gibidir; “siz HDP'ye karşı mısınız?” ya da “HDP'nin karşısında mısınız?” Bu soru kitlelerin politik eğilimini, ruh halini yansıttığı için de önemlidir; soruyu kitlelerin her kesiminden (ileri-orta-geri kesimler) duyar olmamız söz konusu eğilim ve ruh halinin boyutunu gösteriyor.

Partizan ve HDP gelecek tahayyüller, geleceği gerçekleştirme anlayışları birbirinden nitelik olarak farklı iki ayrı politik güç ve çizgidir. Gelişmeler kimi zaman Partizan ve HDP'yi yan yana getirir, aynı hedef noktasında ortaklaştırır kimi zaman da ayrı politika ve taktikler geliştirmeye götürür. Bu yan yana gelme ya da ayrışma bir keyfilik neticesinde değil tamamen farklı sınıfları ve onlara ait farklı çıkarları temsil etmekten kaynaklanıyor.

Seçimler karşısında Partizan ve HDP'nin taktik politikaları örtüşebilirdi de; nitekim bunun örnekleri hem boykot (12 Eylül 2010 Anayasa Referandumu) ve hem de seçimlere katılım (2011 ve 2015 genel seçimleri, aynı dönemde yerel seçimler vs.) anlamında mevcut. Bu ortaklaşmalar yalnızca “HDP'nin yanında olmak” gibi bir anlayışın değil daha ziyade Türkiye'nin o günkü siyasi durumuna, sınıf mücadelesinin düzeyi ve eğilimlerine yönelik değerlendirmelerde ortaya çıkan kesişmeler sonucu olmuştur.

Ortaklaşmalar gibi ayrışmalar da sürecin değerlendirilmesiyle ilişkilidir. Süreç ekonomik, siyasi, sosyal, kültürel gibi yaşamın bütün alanlarındaki çelişkilerin durumu, birbirleriyle ilişkileri içerisinde kendilerini ve toplamı nasıl etkilediğini ve nasıl bir eğilim oluşturduğunu anlatır. Partizan'ın 24 Haziran seçimlerini boykot kararı gibi HDP'nin seçimlere katılım kararı da genel çizgileri itibariyle süreç değerlendirmesi sonucu oluşmuştur. Verili gerçekliği, süreci başta işçi sınıfı ve diğer halk kesimlerinin çıkarları, iktidar mücadelesi yönünde müdahale etmek üzere değerlendiren;

ezilen ulusların, ezilen inanç grupları ve ezilen cinsin geleceğini öncellemeyle birlikte bunu işçi sınıfı ve halkın diğer kesimlerinin çıkarlarına tabi kılan Partizan, proletaryanın iktidar mücadelesine hizmet edecek taktiğin boykot olduğunu belirlemiş, bu taktik politikayı kitlelere taşıma yönünde harekete geçmiştir.

ZAYIFLAYAN UMUTLARI CANLANDIRMA ARACI SEÇİM SANDIKLARI

çektir. Aynı gerçeklik emperyalist sermaye ve ülkemizdeki uşakları olan komprador burjuvazi ve büyük toprak sahipleri için de üstesinden gelinmesi gereken problemidir.

Karşı-devrim, faşizmi zincirlerinden boşaltmak dışında düzen içi “seçenekler” oluşturmak, düzen içi çözümler olabileceği yönünde beklenti yaratmak vs. yöntemleriyle kitlelerdeki düzen dışı potansiyeli yönetmeye ça-

lunduğu gerçeklik, Partizan'ın seçim tavrını belirlemiştir. Partizan'ın geliştirdiği tavır seçimlere yöneliktir, HDP'ye değil. Tıpkı bunun gibi Partizan seçimleri boykot ediyor, HDP'yi değil! Tavrımızın sonuçlarından HDP olumsuz etkilenebilir, etkilenecektir de... Siyasal taktiklerin doğasıdır olumluluk gibi olumsuz sonuçlar üretmesi... HDP'nin kendini meclise taşıma “olumlu” eyleminin bizzat kendisi de proletarya ve diğer ezilen kitleler için olumsuzluk içerir. Partizan HDP'nin dost olduğunu bir an dahi unutmadan onun bu “olumlu” eylemini eleştirir. Partizan HDP'nin seçime katılma kararına saygı duyar; HDP'nin kararını eleştirirken HDP ile dostluk ilişkisini geliştirmeyi, aynı sürecin içinde farklı gelişmeler karşısında HDP ile ortaklaşmayı, dayanışma içinde olmayı ihmal etmez. Dost güçler arasındaki güven karşısındakinin bağımsızlığına inanmakla, onun bağımsızlığını tanımakla başlar ve her türlü vesayet ilişkisine darbe vurarak ilerler. Yani kararlara saygı sorunu dost güçler arasındaki hukukun temel ilkesidir. Bu ilke “eleştiri-birlik-eleştiri” politikasına hayat verir. Partizan HDP'nin seçim tavrını bu anlayışla ele almıştır.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ikinci tura kalması kuvvetli bir olasılıktır. Partizan, M. Akşener, M. İnce, R. T. Erdoğan arasında yaşanacak seçimi de boykot edecektir. HDP S. Demirtaş'ın seçilememesi halinde ikinci turda kimi destekleyeceğini açıklamamış olsa da sandığa gitme ve adaylardan birini destekleme kararı alırsa eğer, Partizan'a sorulacak “siz HDP'ye karşı mısınız” sorusu haklı ve yerinde bir soru olabilir mi? Veya şöyle söyleyelim: Partizan bugün bu soruyu ne kadar hak ediyorsa ikinci turda da o kadar hak edecektir.

Seçim taktiğimiz olan boykotun negatif bir tepkiyle karşılanması içerisinde bulunduğumuz politik iklimte kitlelerin çok az bir kesiminin desteğini alır. Bugün devrimci fikirlerin, devrimci güçlerin büyük kitleler ta-

Partizan, seçimlere katılım yerine seçimleri boykot etme taktiğinin nedenlerini yaptığı açıklamalarda belirtmiştir. Partizan, halk kitlelerinin parlamentoya miadını doldurmuş bir kurum olarak bakmadığının bilincindedir dolayısıyla boykot politikasını bu neviden sol-subjektif değerlendirmeler üzerinden inşa etmemiştir. Temel mesele politik iktidar mücadelesidir ve bu hedefle kitlelere gitmek, kitleleri örgütlemek her koşul altında esastır. Örgütlenme düşünsel boyutta bir değişim gerektirir, bundandır ki devrimci durumun yükselmeye başladığı koşullar kitlelerin örgütlenmesi için en elverişli koşullardır. Kitlelerin “eskisi gibi yönetilmek istememesi” düşünsel bir değişimin göstergesidir. Bugün kitlelerde “eskisi gibi yönetilmek istememe” durumu mevcuttur, bu tespiti yapabiliriz. Kurulu düzen kitlelerin taleplerini karşılayacak bir gerçeklikte değildir ve olamayacak da... Kitleleri düzenin karşısına çıkartan, Gezi İsyanı gibi kendiliğinden kabarmalara yönelten bu nesnel ger-

leşir. Geliştirilen “Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi”; M. Akşener ve M. İnce gibi aktörlere “başrol” verilmesi, değişim talebinin meclisteki sayısal dengeye ve Cumhurbaşkanı'nın değişimine indirgenmesi kitlelerle düzen arasında zayıflayan bağın güçlendirilmesi, kitlelerin düzene bağlanması içindir. Partizan, 24 Haziran seçimlerini de vesile ederek kitlelere rejimi, rejimin gerçekliğini, “bozuk düzende sağlam çark olmadığını” anlatmaya çalışıyor. Partizan, bugün seçim ve sandığın kitleleri düzen içine itmek yönünde işlev kazandığını söylüyor ve seçim sürecini kitlelere gitmenin aracı olarak kullanma, parlamento kürsüsünden yararlanmak amacıyla sandığa çağırma anlayışının bu momentte kitleleri düzen içine yöneltmeye ve düzenden yana beklentileri güçlendirmeye hizmet edeceğini savunuyor.

TAVRIMIZ SEÇİMLEREDİR, HDP'YE DEĞİL

Anlaşılacağı gibi ülkedeki siyasi durum, sınıf mücadelesinin içinde bu-

rafından kabul gördüğünü kim iddia edebilir. Bu durumun değişmesi bir çok koşula bağlı bir sorundur, dolayısıyla boykot taktiğimizin geniş kitlelerdeki kabul derecesi politikamızın doğruluğu gibi yanlışlığını da göstermeyecektir. Şunu ekleyelim: Geniş kitlelere seslenmekle birlikte boykot politikamızın hedef kitlesi esasında ileri kitlelerdir. İleri kitlelerin boykotu sahiplenme derecesi seçim taktiğimizin doğruluğu hakkında bir ölçüt oluşturur.

Faşist TC devleti Tayyip-AKP hükümetleri döneminde yeni nitelik değişimine uğrayarak yeni bir biçim kazanmamıştır. Olan bir zamanlar Marks'ın dediği gibi devletin daha da yetkinleşmesidir. Peki bu faşizmden farklı bir şey mi? Elbette hayır. Fakat görüyoruz ki faşizme ait bütün olgu ve özellikler Tayyip-AKP kliğine aitmiş, onlarla birlikte gelmiş gibi gösterilmekte ve Tayyip-AKP kliğinin düşürülmesiyle çekip gidecek, yok olacak biçiminde bir algı yaratılmaktadır. "Bu düzen değişmeli" sözünü M. İnce, M. Akşener'den duyuyorsak bunun Partizan'la sınırlı bir gözlem olmadığını kabul etmek gerekir. Halk kitlelerinin geleceği sorunu Tayyip-AKP kliğinin kalması ya da gitmesine indirgenmiş, kitlelere sandık gösterilerek geleceğini seç denilmiştir. Partizan'ın boykot tavrı bu nesnel duruma yöneliktir.

Kürt ulusu üzerinde milli baskı HDP'li parlamento koşullarında azalmamıştır. "Özyönetim direnişi"ni, bodrumlardaki silahlı-silahsız savaşçıları, M. Tunç hevali, Taybet Ana'yı; yine 80 civarında belediyeye kayyum atanmasını, 30'a yakın vekilin gözaltına alınması, 10'dan fazla vekilin, yüzlerce HDP'li yönetici ve faaliyetçisinin tutuklanmasını ve diğer gelişmeleri hatırlayalım... Bunlar HDP'li parlamento koşullarında gerçekleşti. Başta Kürt ulusu olmak üzere bütün ezilenler HDP'li parlamento koşullarında çok daha acı çekmiş, sırtlarındaki kambur daha da büyümüştür. Parlamentodan yararlanmak parlamentoda bulunmakla sınırlı bir durum değildir. Bilinir ki halkın bilincinde sıçramalar gerçekleştirmek, onun bilincinde daha ileri dönüşümler gerçekleştirmek yeri ve zamanı geldiğinde parlamento veya seçimleri boykot etmekle de mümkündür. HDP'de boykot fikri durup dururken tartışılmamıştır. Keza HDK 8. Genel Kurulu'nda taslağa boykotla denk bir fikir kendiliğinden girmemiştir. Partizan HDP'yle birlikte bir boykot tavrının çok daha etkili olacağını farkındadır, HDP'yle birlikte güçlü bir boykot çıkışı sarsıcı olacak, dengeleri etkileyecektir. Dolayısıyla Partizan'ın boykot çağrısı aynı zamanda HDP'yedir.

LİSELİ ÖĞRENCİLER: SÖZÜMÜZÜ SÖYLEMEYE DEVAM EDECEĞİZ!

HABER MERKEZİ- Devrimci Liseliler Birliği (DLB), Devrimci Liseliler (Dev-Lis), Lise Anarşist Faaliyet (LAF), Liseli Öğrenci Birliği (LÖB) ve Özgür Lise tarafından İstanbul Kadıköy'de yapılmak istenen eyleme (8 Haziran) polis saldırdı. 20'yi aşkın liseli gözaltına alındı.

AKP hükümetine sembolik olarak karne vermek isteyen liselilere polis çok sert bir şekilde saldırdı. Çok sayıda öğrenci gözaltına alınırken, Kadıköy halkı da polisin saldırısına tepki göstererek gözaltı aracının etrafını sardı. Gözaltı aracının etrafında toplanan kalabalık polisi yuhaladı, öğrencilerin serbest bırakılmasını istedi.

İşkence ile gözaltına alınan liselilere yapılan işkence sonucu ciddi yaralanmalar oluştu, bazı liseliler yoğun işkence sonrası beyin travması şüphesiyle tomografiye sevk edildi.

Liseli öğrenciler sağlık kontrollerinin ardından gece saatlerinde serbest bırakıldı.

İşkence ile gözaltına alınan öğrenciler İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı düzenleyerek (10 Haziran) gördükleri işkenceyi teşhir etti.

Toplantıya İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri, öğrencilerin arkadaşları, aileleri ve çok sayıda kişi katıldı. Salona "İşkenceler liselileri yıldırılmaz" pankartı asıldı.

"SÖZÜMÜZÜ SÖYLEMEYE DEVAM EDECEĞİZ"

Basın açıklamasını gözaltına alınan öğrencilerden Meltem Çuhadan yaptı. Eylemleri başlamadan önce

polislerin kendilerini tehdit ettiğini söyleyen Çuhadan, "Biz eğitim sistemini eleştirmenin en doğal hakkımız olduğunu belirttik. Ancak pankartı açar açmaz polislerin yoğun saldırı ve işkencesine maruz kaldık. 18 arkadaşımız bu esnada yüz üstü yere yatırılarak gözaltına alındı. Gözaltı aracında da arkadaşlarımız demir kelepçeyle başlarına vurularak darp edildi. Ayrıca arkadaşlarımız işkenceye maruz kalırken, yoğun hakaret ve küfürlerle uğradı. Çevrede polisler tepki gösteren halk ile olayı çeken gazetecilerin gözaltına alınmasıyla gözaltı sayısı 22'ye yükseldi" diye konuştu.

"POLİSLER İŞKENCENİN DOZUNU ARTTIRDI"

Daha sonra da kendisi de öğrencilerin eyleminde gözaltına alınan avukat Gökhan Soysal konuştu. Bu tür eylemlerde saldırının olacağını ön gördüklerini ifade eden Soysal, şunları söyledi: "Eylemciler gözaltına alınırken darp edilir. Ancak o gün orada uygulanan şey çok daha yüksek bir seviyede gerçekleşti. Öyle bir işkence uygulandı ki artık bende müdahale etmek durumunda kaldım. Çünkü 18 yaşından küçük çocuklar döve döve yere yatırıldı. Özellikle ters kelepçe denilen kelepçelerle yere yatırıldı. Daha sonra gözaltı aracına götürüldü. Ben tepki verince beni de gözaltına almaya çalıştılar. Orada bulunan polisler zaten aşırı derecede şiddet uyguladı. Ancak oraya takviye olarak gönderilen polisler işkencenin dozunu artırdı."

"ÇIPLAK ARAMAYA MARUZ BIRAKILDIK"

Gözaltına alınan gazeteci Hakan Al-

tuğ Gültür de orada yaşananları çektiği için gözaltına alındığını ifade ederek, "Gözaltına alındıktan sonra karakola götürüldük. Karakolda bir şey sakladığım gerekçe gösterilerek çıplak arama yapıldı. Benimle birlikte gözaltına alınan iki kadın arkadaşım da çıplak aramaya maruz bırakıldı" dedi.

"HESABINI ELBET SORACAĞIZ"

Gördüğü şiddet sonucu kolu kırılan ve kulağı yırtılan Nimet Erban da saatlerce işkence gördükten sonra kan kaybı olmasına rağmen hastaneye götürülmeden polis aracı içerisinde bekletildiğini söyledi. Yaşadıklarını anlatan Erban, şöyle dedi: "Kafamıza ve yüzümüze çok vurdular. Bacaklarımıza ve karın bölgelemize vurdular. Onlara yalvarmamızı 'ne olur yapmayın' dememizi beklediler ama ters tepti. Bizler ne yaptığımızı bilen insanlarız. Yaptığımız eylemin meşruluğunu bilen insanlarız. Bugün kü ruhumuzu 15-16 Haziran direnişlerinden alıyoruz. Bu yaşatılanların hesabını elbet soracağız."

"ELEKTRO ŞOK VERİRKEN GÜLÜYORLARDI"

İşkence gördüğünü anlatan öğrencilerden Çağdaş Onur Ekinci de yaşadıklarını şu sözlerle anlattı: "Saatlerce polis aracı içerisinde tutulduk ve kafalarımıza, yüzümüze vurdular. Birçok arkadaşımız kanlar içindeydi ama hiç bir şekilde durmadılar. Bizi ambulansa götüreceklerini söyleyerek bir arkadaşımınla beraber aracın en arka kısmına götürüldük. Burada arka kapıdan giren çevik kuvvet ve yunus ekibi polisleri araca biner binmez onlar da bize işkence yapmaya devam ettiler. Tam o sırada sağ tarafımda bir acı hissettim ve dönüp baktığımda elektro şok verdiklerini gördüm. Bunu yaparken de birbirilerine bakıp gülüyorlardı. Kamuoyu bu kadar hassas yaklaşıp gündem olmasaydı, şuan hala gözaltında bu işkenceleri görmeye devam ediyor olacaktık."

SEÇİM FETİŞİZMİNDE KADINLAR!

Bugünlerde işçi sınıfı, ezilenler ve hakim sınıflar cephesinde seçim gündemi başat bir yerde durmaktadır. İşyerinde, sokakta, evde, kafelerde, kahvehanelerde her cümlelerin başını seçimler çekiyor. Kime oy verileceği, kime oy verilirse ülkenin selamete ereceği konuşulurken AKP gitsin de kim gelirse gelsin diyenler hiç de azınlıkta değil. Kimileri ise yıllardır verdiği oyların bir faydasının olmadığını söylüyor. Seçim süreçleri tüm halk kitlesinin politiklaştığı, bu tartışmalara kulak kabarttığı ve söz söylediği süreçler oluyor. Yazılıp çizilenler bu politik gündeme yön veriyor. Görsel ve yazılı medya kitleler nezdinde önemli bir algı yönetme mekanizması olarak kullanılıyor.

Uşak burjuva medya yıllardır iktidarda olan AKP'nin bu süre zarfında yapmayıp da şimdi aklına geldiği için yapacaklarına inciler dizerken düzen muhalefeti de şimdi muhalefet olmuş gibi AKP'nin bugüne kadar yaptıklarını yeni görüyor. Muhalefetteki düzen partileri teşhir politikasına girişirken ben gelirim diye başlayıp yapacaklarını sıralıyor. 24 Haziran seçim rekabeti iki egemen klik arasında son hız ilerliyor.

Toplamda egemenlerin yerlerini sağlamlaştırmak için yaptığı bir erken seçim ile karşı karşıyayız. Tüm ezilenler olarak özelde de kadınlar olarak seçim konusuna biraz dokunalım, seçimlerin biz kadınlar için ne anlam ifade ettiğini paylaşalım istedik.

Seçim, tutulmayacak tüm sözlerin verildiği, iktidara gelenin viraneleri gül bahçesine çevireceğinin vaadini verdiği bir süreç, bunu hepimiz biliriz. Bu süreçte siyasetçiler; işçilere, köylülere, emekçilere, emeklilere, gençliğe, kadına, çocuğa biraz abartalım doğmamış bebeğe bile don biçecek kadar ileri gidilebilir.

Şimdi yüzyıllardır ezilenin ezileni olarak görülen, evde 'erk'ten izin almadan sokağa çıkamayan, patron tarafından ilk gözden çıkarılan, emek sömürüsünün en katmerlisini yaşayan, tacize ve tecavüze uğrayan, na-

mus cinayetlerinde "ölüsü beş para etmeyen" biz kadınlar ne zaman bize ihtiyaç duyulursa "baş tacı" yapıyoruz. Bir anda "cennet ayaklarımızın altında" oluveriyor. Sözümlüğün değeri olmayan evde oyumuz değerli oluveriyor aniden...

Yıllardır egemen sınıfın efendileri kendinden olmayan her kesime saldırırken özelde biz kadınları hedef almaktan geri durmamıştır. Her konuşmaları kadınların elde ettikleri tüm hakları tek tek ellerinden almak ve onları karanlığa hapsedmek için ellerini kollarını sıvadıklarını göstermiştir. Tüm pervasızlıkları ile yollarına son hız devam etmiş ve her fırsatta kadın düşmanlığını güncel tutmuşlar-

dır, tutmaya da devam edeceklerdir. Ataerkiden beslenen egemen sınıf iktidarının kadınlara dair söylemlerini yeniden hatırlayalım: "Üç çocuk", "kadın erkek eşit olamaz fitrata aykırıdır", "kadınlar iş aradığı için işsizlik artıyor", "evdeki işler yetmiyor mu?", "kadın çalışırsa fuhuşa hazırlık yapar", "kahkaha atan kadın iffetsizdir", "kadının fitratında kölelik var", "tecavüze uğrayanlar kürtaj yaptırmasın", "Türk kadını evinin süsüdür", "hamile kadınlar sokağa çıkamaz"... Bu cümleler daha da çoğaltılabilir. Kadınının sınıfsal, cinsel sömürüsünü vahşi bir saldırganlıkla savunan, tecavüzün önünü açarak kadın bedenini metalaştıran bu yaklaşımlar yıllardır biz kadınların yaşamını daha da zorlaştırdı. Erkek egemen efendiler bu

sözleri dile getirirken her yerde kadınlar öldürülüyor, tecavüze uğruyor, katlediliyor, tüm hareket alanları yok oluyor. Egemenlerin, dillendirdikleri her cümleyi pratiğe geçirmede geç kalmayan bir anlayışı var. Söylenen her söz vahşi ve saldırgan bir cesarete, erkliği koruyan mahkemelerden çıkan her sonuç da kadın düşmanlığını üreten pratiğe dönüşüyor.

15 Temmuz'dan sonra topyekûn saldırılardan en çok nasibini alan yine kadınlar olurken KHK'lerle işten çıkarılan kadın sayısı azımsanmayacak kadar çok. Hapishaneler gencinden yaşlısına kadın tutsakla doldurulurken bebeklerin dahi tutsak edildiği bir süreçten geçiyoruz. Fet-

demokrasinin başlangıcı naraları atılıyor. Düşündüğü için, söz söylediği için, direkt bedeni hedef alınan kadınlara da Alaaddin'in sihirli lambası olan sandıktan dilekler tutturuluyor. Ancak bizler biliyoruz ki umut bile bizde materyalisttir. OHAL'de direnmek, sokağa çıkmak, erkek egemen zihniyete karşı koymak sandıktan çıkacak erkek düşmanlığına da verilen bir cevap olacaktır.

OYUNUNUZU BİZİM DİRENCİMİZ BOZACAK SANDIKTA DEĞİL, BOYKOTTA VAR OLACAK!

Dememiz o ki bugünün egemenleri bu cümleleri sarf ederken kadın düşmanlığını hortlatmada bir sakınca görmedikleri gibi dünün egemenleri de biz kadınlara eşitliği, özgürlüğü uygulayan bir tutum içinde değillerdi. Dün yaşam biz kadınlar için nasıl zor ise bugün de zor. Dün egemenler kadınlardan nasıl korkuyorsa bugün de korkuyorlar. Çünkü erkek egemen hakim sınıflar toplumsal değişikliğin temel bir ayağının biz kadınlarda olduğunu, ayağa kalkarsak "çok iyi bildiğimiz" süpürme işini kendilerinin kökünü kazımak için hayata geçireceğimizi iyi biliyorlar. Erkek egemen zihniyetin kendi varlığını bizim yokluğumuzla inşa edeceğini, kadın düşmanlığının her konuşmalarında katmerleştireceğini bizler çok iyi biliyo-

ruz. Egemenler de bizi gecekondularından, Gezi'den, Kobanê serhildanlarından, grevlerden, iyi tanıyorlar. Özgürlük cüretini kuşanan kadınların kinlerinin onları yok edeceğini iyi biliyorlar. İlk çılgılığı atarsak çılgın gibi büyüyeceğimizin bilincinde. Bu arenada oyunu bozmak bizim işimiz deyip seçimlerde "Biz yokuz, erkliğinizi üretmenize izin vermeyeceğiz!" diyerek kendi gücümüzü gösterelim! Sandıktan kadın düşmanlığı, çocuk istismarı, yoksulluk, savaş, göç, ölüm ve homofobiden başka bir şey çıkmayacak. Biz kadınlar sandıktan çıkaracağımız her türlü düşmanlığı ret ediyor ve "Sizin yerinizi sağlamaştıran sandığınızda yokuz!" diyoruz.

Hâl böyle iken erken seçim naraları ile ortaya çıkanlar da az değil hani. Faşizmin en boyutlu sürecini yaşayan coğrafyamızda egemenler "yolumuza ışık tutmaya" devam ediyor. Erken seçim; umudun adı, geleceğin inşası,

valarıyla kadın tecavüzcülerini ortaya salan, çocuk istismarını normalleştiren bir zihniyet ile karşı karşıyayız. Gün geçmiyor ki okullarda çocuklar istismara uğramasın, sokakta cansız kadın bedeni ile karşılaşılmasın, LGBTİ'ler kurşuna dizilmesin ya da satırla doğranmasın ya da işçi kadın işyerinde cinsiyet ayrımcılığı ile şiddet görmesin... Artık tanımadığımız erkeklerin dahi "namus" konusu olduğumuz ve şiddete uğradığımız bir kadın düşmanlığı yaşıyoruz.

Bir YDK'lı

ÖZGÜRLÜK - ZORUNLULUK İLİŞKİSİ - 2

“(...) Bir yerde rastlantı gibi görünen şey diğer tarafta zorunluluk olarak karşımıza çıkar. Engels şöyle tanımlamaktadır. “Gereklilik ve rastlantı, sebep ve etki, ayrı ayrı ele alınan, birbirine dönüşen, iki temel karşıtlıktır.”

Bir yerde rastlantı, kendini zorunluluk olarak saptar, başka bir yerde doğal zorunluluk, kendini rastlantı olarak saptar. Metafizik tek başına rastlantı veya zorunluluğu referans alırken, diyalektik, rastlantı ve zorunluluğu karşıtların birliği olarak ele alır. Kar, yağmur, fırtına, yıldırım, rastlantısal gözükür. Ama doğa bilimleri bu görünüşün altında bir zorunluluğun yattığını ifade eder ve bunu ispatlar. Aynı şey toplumlar için de geçerlidir. Toplumda insan bilincinin yönlendirmediği birçok olay rastlantının egemenliği altında meydana gelir. Ne var ki bu rastlantıların altında ekonomik zorunluluklar yatar. Örneğin kapitalizmin ekonomik bunalımları rastlantı gibi gözükabilir. Oysa rastlantının altında kapitalizmin rekabet ve kâra dayalı ekonomik yapısı vardır ve bu krizleri zorunlu kılar. Ya da sermayenin değersizleşme yasası rastlantı gibi görünen krizin altında yatan nesnel zorunluluktur. Yüzde gözükene, hüküm süren rastlantıdır ama özde zorunluluk hüküm sürer.

Zorunluluk (gereklilik) ile rastlantı arasında içsel kopmaz bir bağlantı vardır. Rastlantı, zorunluluğun tümleyeni, görüntüsü ve ayrılmaz parçasıdır. Görüntüye hakim olan rastlantı olduğu için sanki rastlantının hiç bir nedeni yokmuş gibi gözükür. Uçak bir rastlantı sonucu düşer. Ama altında mutlaka bir neden yatar. Bu neden hava koşulları olabilir, pilotun dikkatsizliği olabilir veya motor arızası, benzeri teknik arıza olabilir. Başka bir vermek gerekirse içinde mermi olan bir tabancanın tetiğine bastığımızda olağan koşullarda ateş alır. Eğer ateş almıyorsa bu bir rastlantıdır. Ama ateş almamasının bir nedeni vardır. Örneğin tetiği bozuktur. Tetiği bozuk olan tabanca zorunlu olarak ateş almaz.

Söylediklerimizi toparlarsak; doğada ve toplumda, hem zorunluluk, hem de rastlantı vardır. İkisi hem aynı şey hem

de değildir. Rastlantı beklenilmeyen, öngörülemeyen zorunluluktur. Doğal zorunluluk ise beklenen, öngörüle-bilen şeydir. İkisi birbirine dönüşme kapasitesine sahiptir. Rastlantının nedenlerini bilsek de bilmesek de onun altında yatan zorunluluğun nedenleri vardır. Nedeni olmayan bir rastlantı

vardır. Proleter sınıf mücadelesinin üç temel biçiminden söz edilebilir:

1) Ekonomik-demokratik-sendikal mücadele 2) Teorik-ideolojik-felsefi mücadele 3) Siyasal mücadele...

1) Ekonomik-demokratik-sendikal mücadele, işçilerin daha iyi iş ve

siyasal bilincinin verilmesidir. Teorik ve ideolojik mücadele; işçi sınıfının bilincini geliştirmek, burjuvazinin işçi sınıfı üzerindeki siyasi ve düşünce etkisini yok etmek, proleter olmayan emekçi kitleleri burjuvazinin etkisine karşı silahlandırmak, bilimsel sosyalizmin teorik cephesini geliştirmek, revizyonist, oportünist düşüncelere karşı mücadeleyi yürütmektir.

3) Siyasi mücadele; işçi sınıfının burjuva egemenliğine son verip kendi egemenliğini kurmak ve sınıfsız topluma ulaşmak için verdiği mücadeledir. Bu mücadele işçi sınıfının önderliğinde tüm emekçi, ezilen sınıf ve katmanlar tarafından

tüm burjuva-egemen sınıflara karşı yapılır. Sınıflar savaşımının en yüksek biçimidir. İşçi sınıfının bir bütün olarak, tüm maddi ve manevi güçlerini burjuvazinin karşısında diktiği tek mücadele biçimidir. Lenin “Sınıf savaşımının ancak politik alanı içine aldığı zaman gerçek, kararlı, yaygın bir mücadele haline alacağını söylemek yetmez. Marksizm için sınıf mücadelesi ancak politik alanı da içine almakla kalmayıp bu alanda esas olan şeye, devlet iktidarı yapısına yöneldiği zaman “tüm ulusun” tamamen yaygınlaşmış mücadelesi biçimini alır.” der. Siyasal mücadele partinin stratejisi ve taktiğine bağlı olmak zorundadır. Ekonomik mücadelenin siyasal mücadeleye bağlanması ayrıca teorik mücadelenin siyasal mücadeleye bağlanması zorunludur. Bunların hiçbirisi kendi başına kendi tabiatı gereği devrim ve sosyalizm mücadelesi niteliği taşımaz. Ancak işçi sınıfının partisi öncülüğünde yürütüldüğü zaman bir mana kazanır ve yıkıcı bir güç haline alır.

Kapitalist toplumda iki ana sınıfın yani burjuvazi ile proletaryanın ikisinden birinin dışında gerçekleşmiş hiçbir ekonomik, teorik, siyasi olay yoktur, olamaz da. Bugün etkili olan burjuvazidir. Bugün proletaryanın (Türkiye için) sınıf mücadelesi esasen demokratik devrim görevini esas almaktadır. Bunun nedeni ise ülkenin içinde bulunduğu ekonomik, toplumsal ve siyasal durumdur. Bu da proletaryanın öncülüğünde, geric bir sınıf olarak burjuvazinin yerine getiremeyeceği görevleri tamamlayarak sosyalist bir iktidara ilerlemenin temel taşıdır.

DEVRİMCİ TEORİ OLMADAN DEVRİMCİ PRATİK OLMAZ!

yoktur. Ama nedeni şimdi bilinmeyen rastlantı vardır.

DEVRİMİN ZORUNLULUĞU (TARİHSEL ZORUNLULUK)

Üretim araçlarının özel mülkiyet altında bulundurulması ile üretimin toplumsallaşması arasındaki çelişme, kapitalist toplumda devrimi tarihsel bir zorunluluk haline getirir. Toplumsal devrimin temelini oluşturan üretim güçleri ile üretim tarzı arasındaki çatışma kendiliğinden ortadan kalkmaz. Kapitalizmin yıkılmasının kaçınılmazlığı yani üretim güçleri ile üretim ilişkileri arasındaki çatışmanın sonucu olarak ortaya çıkan sıçramaya sosyal devrim denir. İşte bu sıçramayı yapabilmek için ayrıca bir de örgüt gerekmektedir. Bu örgüt bir parti olmalıdır. Parti, işçi sınıfının en ileri, en nitelikli unsurlarının, bu unsurların deneyiminin, devrimci ruhunun proletaryanın davası uğruna yapacağı sonsuz özverinin toplamıdır. Ancak böyle bir parti burjuvazinin tüm saldırı ve özel mülkiyetine son verebilir. Burjuvazi milyonlarca insanın barbarca sömürülmesi, baskı altında tutulması ve açılığa mahkum edilmesini devlet denilen özel örgüt aracılığıyla sağlar. Bu koşullarda üretim araçlarının üzerindeki özel mülkiyetin ortadan kaldırılması için gerekli olan örgütlenme aracı ise proletaryanın partisidir. Bu parti ideolojik ve politik bir örgüt olmalıdır. Parti, işçi sınıfının ideolojisine dayanarak diğer toplumsal sınıf ve katmanların da hareketini yönlendiren, kendi etrafında harekete zorlayan olmalıdır.

Burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesinin birçok görünüşü

yaşam koşullarında çalışması için mücadele verirken, bu mücadeleyi devrimci mücadeleye kanalize eder. Ücretlerin artırılması, iş günü zamanının kısaltılması gibi işçilerin haklı ve demokratik talepleri için verilen mücadelede üretimden gelen gücün kullanılması yani grevler işçi sınıfının en temel silahıdır. Ekonomik-demokratik mücadelenin örgütsel araçları sendikalar, kooperatifler ve çeşitli demokratik kitle örgütleridir.

2) Teorik, ideolojik, felsefi mücadelenin amacı ise işçi sınıfının kendisini sömürülmeye, ezilmeye, dayanılmaz yaşam koşullarına mahkum eden kapitalist toplumun ekonomik ilişkilerinin karşısında kendi öz çıkarlarını bilince çıkarması ve korumasını sağlamaktır. Fakat bu, işçi sınıfının bir anda ve kendiliğinden kendi durumunun bilincine varacağı anlamına gelmez. Bu bilinç işçilerde kendiliğinden oluşmaz. Sınıf bilinçli parti yalnızca işçi sınıfının bilincini yükseltmek için bir çalışma örgütlenmez. İşçi sınıfının bilimsel sosyalizm teorisi, sürekli değişen ve gelişen toplumsal koşulları izleyerek sınıf mücadelesinin yeni ihtiyaçlarını tespit ederek, bunların karşılanması için yeni görüşler yeni çözüm yolları geliştirerek ilerler. Teorik mücadelenin önemli bir yanı da bilimsel sosyalizmin teorisinin geliştirilmesi, daha da derinleştirilmesi ve sınıf düşmanlarının tam olarak tanınmasını sağlamasıdır. İşçilerin ve emekçilerin kapitalist toplumda sömürülmesinin ve ezilmesinin nedenlerini doğru bir şekilde tanımlanmasında yol gösterir. Partinin ideolojik mücadelesinin en önemli ilkesi işçi sınıfına devrim ve sosyalizm

RUSYA – AB İLİŞKİLERİNDE ZEYTİN DALI

Emperyalist kapitalist sistem içinde emperyalistler arası rekabet kaçınılmaz ve sürekli. Pazar kavgasında görece geri çekilmeler ve karşılıklı taahhütler yapılarak sözler verilse de ilk fırsatta biri diğerini alt etmek ve zayıf düşürmek için hamle yapmaktan kaçınmayacaktır.

Kırım'ın ilhakı sonrası AB'nin Rusya'ya uyguladığı yaptırımlar dördüncü yılına girerken, özellikle AB cephesinde "gevşeme" emareleri artıyor. ABD Başkanı Trump'ın Avrupa'da tepki alan politikalarının da etkisiyle Rusya ile AB arasında yakınlaşma başlarken, "Rusya'ya yaptırımlar kaldırılmalı" diyen ülkelerin sesi daha gür çıkmaya başlıyor.

Yaptırımlar başlamadan önce, 2013 yılında Rusya'da GSYH 2.231 trilyon dolar seviyesindeydi. ABD ve AB'nin 2014 yılının Mart ayında uygulamaya koydukları yaptırımlar ve petrol fiyatlarındaki düşüş Rusya ekonomisini dibe çekti. Rusya'nın gayri safi yurtiçi hasılası (GSYH) 2016 yılında 1.283 trilyon dolara geriledi. Rusya ekonomisinin 2017 yılında ise baz etkisi sayesinde yüzde 1,5 büyüdüğü ve Putin'in bu büyümeyi devam ettirmek için AB ile gerilen ilişkileri yumuşatmaya yönelik adımlar atmaya hazırlandığı görülmektedir.

Temmuz 2017'den bu yana hiçbir Batı Avrupa ülkesini ziyaret etmeyen Rusya'nın Devlet Başkanı Vladimir Putin'in, 18 Mart'ta Rusya seçimlerini kazanmasının ardından ilk kez bir AB ülkesini, Avusturya'yı ziyaret ederek, Viyana'da siyasi ve ticari temaslarda bulunması Rusya ile AB arasındaki çelişkilerin rehabilite edilmesine yöneliktir.

PUTİN İLİŞKİLERİN CANLANDIRILMASINI İSTİYOR

Avrupa Birliği (AB) ile ilişkilerde yeni bir başlangıç yapma şansının bulunduğunu söyleyen Rusya Devlet

Başkanı Putin, "İşbirliğimizin bütünüyle yeniden imar edilmesine Rusya kadar Avrupalı dostlarımız da ilgi gösteriyor" diye belirtti. İşbirliğinin, askıya alınan mekanizma ve araçların yeniden canlandırılması için Brüksel'deki yetkililerle diyalogu sürdürdüklerini belirten Putin'in, "görüşmelerin yapıcı ama kolay geçmediğini ve yürürlükteki yaptırımların bütün tarafların zararına olduğunu", "birleşen ve gelişen bir AB ile çok daha fazla ilgileniyoruz. Çünkü AB bizim en önemli ticaret ve ekonomi partnerimiz" şeklindeki açıklamalar dikkate değerdir.

Yılın ikinci yarısında AB dönem başkanlığını üstlenecek olan Avusturya'nın Başbakanı Sebastian Kurz da dönem başkanlığından Rusya ile AB arasındaki ilişkileri yavaş yavaş yeniden canlandırmaktan yararlanmak istediklerini söyledi. Kurz "İki tarafın da kazançlı çıkması, iki tarafın da kaybetmesinden iyidir" dedi. Avusturya Cumhurbaşkanı Alexander Van der Bellen ve Başbakan Sebastian Kurz, Ukrayna'daki gerilimin azaltılabilmesi hâlinde Rusya'ya yönelik AB yaptırımlarının adım adım kaldırılması gerektiğini savunuyor.

Rusya'nın Ukrayna, Kırım ve Suriye konusunda izlediği politikalar ve emperyalistler arası çıkar çatışmaları nedeniyle birçok AB ülkesi, Moskova ile arasına mesafe koymuştu. Kurz liderliğindeki koalisyonun küçük ortağı Avusturya Özgürlük Partisi (FPÖ) ise yaptırımların kaldırılması konusunda daha da ısrarcı. Avrupa Birliği karşıtı olan sağ popülist FPÖ ile Rusya'daki iktidar partisi Birleşik Rusya arasında bir işbirliği anlaşması

bulunuyor.

Putin Viyana ziyaretinden önce Avusturya televizyonuna verdiği mülakatta AB'yi istikrarsızlaştırma gibi bir niyetlerinin olmadığını, aksine "en önemli ticari ve ekonomik ortakları olan AB'nin birlik içinde olup gelişmesinden yarar umduklarını" belirtti. Putin, Avusturya hükümetinin koalisyon ortağı Avusturya Özgürlükçü Partisi gibi AB karşıtı gruplarla partiler düzeyinde yürüttükleri temaslara AB'yi istikrarsızlaştırma amacını taşımadığını ve AB ile Rusya arasındaki işbirliğinin genişletilmesi gerektiğini söyledi.

Avusturya ile Rusya arasındaki sıkı ilişkiler eskiye dayanıyor. Avusturya kendini Doğu ile Batı Avrupa arasında köprü kuran ülke olarak görüyor. Putin'in Viyana ziyaretinin resmi nedeni, dağılan Sovyetler Birliği ile Avusturya arasında 1968'de imzalanmış gaz anlaşmasının 50'nci yıldönümüydü. Devlet ortaklığındaki Avusturya enerji holdingi OMV, Rus doğalgazını doğrudan Baltık Denizi'nden Almanya'ya taşıyacak olan 8 milyar Euro bedelli 2. Kuzey Akımı Projesi'nin ortakları arasında yer alıyor. Yapılan bu görüşmede OMV ile Rus Gazprom arasındaki sevkiyat anlaşması 2040 yılına kadar uzatıldı.

EMPERYALİST REKABET SÜREKLİDİR

Emperyalist kapitalist sistem içinde emperyalistler arası rekabet kaçınılmaz ve sürekli. Pazar kavgasında görece geri çekilmeler ve karşılıklı taahhütler yapılarak sözler verilse de ilk fırsatta biri diğerini alt etmek ve

zayıf düşürmek için hamle yapmaktan kaçınmayacaktır. Sermayenin karakteri ve rekabeti bunu koşullar. Bu noktada proletaryanın büyük ustaları Marks ve Lenin'in aşağıdaki sözleri Rusya-AB arasındaki uzlaşma politikası için de geçerlidir.

"Gerçek yaşamda yalnızca rekabeti, tekeli ve bunlar arasındaki uzlaşmaz karşıtlığı değil, bu ikisinin sentezini de buluruz ki bu bir formül değil, bir harekettir. Tekel rekabet, rekabet de tekel üretir. Tekelciler kendi aralarında yarışır; rakipler tekeli olurlar." (Marx, Felsefenin Sefaleti)

"Barışçı ittifaklar savaşları hazırlar ve savaşlardan doğar; tek ve aynı temel üzerinde, dünya siyasetinin ve dünya ekonomisinin emperyalist bağlantı ve ilişkileri temeli üzerinde barışçı olan ve olmayan savaşımın alması biçimlerini yaratarak, biri ötekini koşullandırır." (Lenin, Emperyalizm)

AB'nin konumu ve politikaları dünyada varlık gösteren iki ana emperyalist kamptan bağımsız değildir. ABD veya Rusya emperyalizminin dünya siyasetinde izlediği her politika AB'nin misyonunu da etkilemekte ve bunun politik yansımaları olmaktadır. ABD'nin dünyada görece gerileyen hegemonyası ve bununla paralel biçimde Trump'ta temsil olan emperyalist politikalar AB emperyalistleri açısından yeni dengeleri ve kimi kaygıları ortaya çıkarmaktadır. Bu kaygılar Almanya öncülüğünde AB devletlerinin dünyada daha fazla inisiyatif alma çabasına dönüşmektedir. Açık ki AB'li emperyalistler söz konusu koşullar içerisinde kendi pozisyonlarını korumak ve güçlendirmek peşindedirler. Rusya'yla yumuşamaya yönelen politikalar Rusya sermayesinin olduğu kadar AB sermayesinin de çıkar ve kaygılarının ürünüdür. AB emperyalistlerinin ABD emperyalizmi ile olan ilişkileri daha köklü ve kalıcı bir özellik taşısa da emperyalist rekabet ve sermayenin doğal eğiliminin birtakım değişimlere kapı araladığı da görülebilir. Tersinden tekeli sermaye devletleri olan AB ile Rusya arasındaki yumuşama, "barış", "zeytin dalı" politikası da kendi içinde geçici ve görelidir. Sürece ana emperyalist kamplar arasındaki gelişmeler yön verecek olsa da mutlak olan emperyalistler arası rekabet ve çatışmanın sürekli ve kaçınılmaz olmasıdır.

BİR BURJUVA İDEOLOJİSİ OLAN LIBERALİZME KARŞI MÜCADELE

Liberalizm, sekterizm, dogmatizm vb. ideolojik hastalıklar mücadele içerisinde sık sık karşımıza çıkan ve sürekli tartışmamız gereken konuların başında gelir. Özellikle devrimci hareketin gerilediği, kitlelerle olan bağının zayıfladığı ve aynı zamanda da egemenlerin halka, devrimcilere yönelik topyekün bir saldırı içerisine girdiği dönemlerde, üzerinde durulması ve tartışılması gereken bu ideolojik hastalıklar daha fazla ön plana çıkar ve müdahale edilmediği takdirde saflarda yıkıma yol açar.

Kabul etmeliyiz ki içerisinden geçtiğimiz süreç bunu doğrulayan bir yerde durmaktadır. Bir taraftan ideolojik mücadeleye yeterince önem verilmeyip bu hastalıklara zamanında müdahale edilmemesi diğer taraftan da egemenlerin devrimci harekete yönelik ideolojik-politik tasfiye saldırıları bu burjuva hastalıkların gün yüzüne çıkmasına daha fazla zemin sunmaktadır.

Kaynağını öznelcilikten alan bu ideolojik hastalıkların en önemlilerden birisi liberalizmdir. Devrimci saflarda liberalizmin gelişimine bilinçli ve iradi olarak müdahale edilmediği durumda liberalizm saflardaki birliği bozar, reformizmi geliştirir, parti içerisinde parti-örgüt işleyiş ve ilkelerini, ideolojik, stratejik ve politik alanı tasfiye ve dejenere eder. Bu yazıda KP içerisinde liberalizmin hangi sınıfa ait olduğunu incelemeye çalışacağız.

Burjuvazinin ideolojisi olan ve kapitalizmle birlikte oluşmaya başlayan liberalizm, kültür-sanattan dini inançlara, siyasetten ekonomiye kadar temel tezini kişisel "serbesti" ve bireysel "özgürlük" üzerine kurar. Liberalizm temel sloganı olan "bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" bakış açısıyla hareket ederek toplumu buna göre şekillendirir. Devrimci saflarda da liberalizm gıdasını tam da bu bakış açısından almaktadır. Sınıf mücadelesi kavranmadığında ya da devrimcilik şekilsel olarak algılanıp pratiğe geçirildiğinde liberalizm de dahil olmak üzere çeşitli hastalıkların meydana gelmesi kaçınılmaz olur.

Devrimci saflara katılan birçok insana baktığımızda, sistemin baskısından kurtulmayı; liberal ideolojinin de yansımaları olarak bireysel özgürlükleri kullanabilmek, aileden, çevreden "bağımsız" olabilmek gibi algılayabiliyor. Yani çarpık bir özgürlük anlayışı şekillenebiliyor. Oysa özgürlük, devrimciliğin özü ve diyalektik materyalizmin en temel ilkelerinden birisi olan özgürlük ve zorunluluk

Kolektifin içerisinde yaşanan hata, eksiklik, ilkesizlik ya da gelişen farklı ideolojik hastalıklara göz yumma, tepkisiz kalma ya da buna karşı mücadele etmeme biçimlerinde yansımaları bulur. Tüm bunlar aslında içerisinde partiye, devrime, kitlelere inançsızlığı da barındırır.

diyalektiğinin doğru kavranmasından geçiyor. Mücadelenin zorlukları ve toplumsal yasası kavranmadan, zorunluluk bilince çıkarılmadan özgürlük de yaratılamaz. Devrimci saflardaki liberalizm tam da bu diyalektiğin kavranmamasının sonucu olarak yaşanmaktadır. "Herkes istediğini yapsın, istediği gibi düşünsün, bana dokunmadığı müddetçe sorun yok" biçimine tekabül etmektedir.

Liberalizmin özünü bireycilik, bencillik oluşturur. KP içerisinde de liberalizm bu küçük burjuva bencilliğinden ileri geldiği için parti içerisinde de bireyci düşünüş ve yaşam tarzı yani birey öne çıkarılarak kolektifin çıkarları arka plana itilir. Kolektifin sorunlarına ilgisizlik, duyarsızlık başlar. Sorunları kendi dışında gören, benmerkezci anlayış şekillenir. Kolektifin içerisinde yaşanan hata, eksiklik, ilkesizlik ya da gelişen farklı ideolojik hastalıklara göz yumma, tepkisiz kalma ya da buna karşı mü-

cadele etmeme biçimlerinde yansımaları bulur. Tüm bunlar aslında içerisinde partiye, devrime, kitlelere inançsızlığı da barındırır.

Liberalizmin örgütsel arenadaki bir diğer yansıması da tasfiyeciliktir. Tasfiyecilik; örgüt, ilke ve işleyişinin tasfiyesiyle başlayıp parti ve devrim anlayışının tasfiyesine kadar uzanabilir. Tasfiyeciliğin olduğu yerde ise

tasfiyeciler tam da böylesi bir zeminde, küçük burjuva liberalizmin ürünü olarak ortaya çıkmış kendini kolektiften koparmıştır. Kolektifin sorunlarını bütünlüklü değil parçalı, belli zaman, mekan ve kurumlara sınırlanmış olarak ve kendi dışında gören bir anlayışla şekillenmiştir. Bu anlayış ve çizgi kitlelere güvensizliği, devrime inançsızlığı getirirken KP ilke ve işleyişlerini, parti çizgisini, anlayışlarını, stratejisini, önderlik rolünü vb. örgütsel anarşizme ve reformizme savrulmuş tasfiyeye götürmüştür.

Elbette tüm bunlar bir anda gelişmedi. Sağ tasfiyeciler hizip faaliyetinin de bir gelişim süreci var. Ve bunda partinin ve önderliğin rolü de göz ardı edilemez. Sorunların zamanında görülüp müdahale edilmemesi, üzerinin örtülmesi, kendiliğindencilik, bırakılması, sorunların çözümü noktasında doğru araç ve yöntemlerin kullanılmaması ya da müdahalede eksik, yetersiz kalınması liberalizmin bir başka versiyonudur. Ama aynı özden gelmekte ve beslenmektedir.

Unutmayalım ki sınıf mücadelesinde burjuva ideolojinin karşısına proleter ideoloji dikilmediğinde MLM bilimi kavranmayıp yine onun düşünce yöntemi olan diyalektik tarihi materyalist yöntem elimizdeki en dinamik silah olmaktan çıkarıldığında KP saflarında bile olsa burjuvazi egemen olacaktır. Şu bir gerçek ki bizim boş bıraktığımız alanı burjuvazi dolduruyor, dolduracaktır.

Buna geçit vermemek için bugün bizim yapmamız gereken saflarımızda boy veren liberalizm de dahil olmak üzere bütün küçük burjuva zaaf ve hastalıklara karşı aktif ve kararlı bir ideolojik mücadele yürütmek olmalıdır. Bu konuda büyük yol göstericimiz Mao yoldaştır. Mao yoldaş, KP içerisinde liberalizme karşı mücadelenin yol ve yöntemlerini de göstermiştir. Mao yoldaşın dediği gibi biz de "aktif ideolojik mücadeleden yavaş; çünkü bu mücadele, parti ve devrimci örgütler içinde savaşımızın yararına olan birliği sağlayan silahtır. Her komünist ve her devrimci bu silaha sarılmalıdır" diyoruz.

dejenerasyon, bireycilik, benmerkezcilik, dedikodu, pasifizm, dağınıklık, örgütsüzlük kendine yol bulur.

Liberalizmin KP içerisinde gelişip boy vermesinin nedenlerinin başında ideolojik kavrayışsızlık ve sınıfsal bakış açısındaki ve sınıf bilincindeki kırılmalar gelmektedir. KP içerisinde bunlar görülüp müdahale edilmediğinde gelişen ya da gelişebilecek ideolojik hastalıklara, küçük burjuva anlayış ve yaşam tarzına ideolojik, sınıfsal kırılmalara vb. karşı ideolojik mücadeleyi elden bıraktığımızda ya da sorunları görsek bile küçümsediğimizde, yüzeysel bir ele alışla günübirlik çözümler üretmeye çalıştığımızda sorunlar çözülmek yerine zamanla daha da derinleşecektir. Sistemin saldırılarına karşı KP'yi güçsüz bırakacaktır. Bu da saflarda yıkımları, dökülmeyi, partinin ve devrimin görevlerinden uzaklaşmış sisteme doğru kulaç atmayı kaçınılmaz kılacaktır.

Bugün parti saflarında gelişen sağ

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

“AL KANINIZLA RENKLENDİ, BEYAZ DAĞ’IN ETEKLERİ”

Dersim Hozat’ta koskoca bir dağ.Hani adı doruklarında konuk ettiği kardan mı beyazdır bilinmez ama bu Beyaz Dağ çok yiğidin kanıyla sulanmıştır. Kim bilir kaç yüreğe patikalar açmıştır zirvesine uzanan. Kim bilir kaç Partizan basmıştır bağrına... Belki de silinsin diye ayak izleri daha da beyazlaştı, karı yağmaya ikna ederek... Ya da sindiremediği yiğit kanlarını gizlemek istemesindedir hep beyaz kalışı. Zulmün kurşunlarıyla düşenlere mezar olmak kim bilir nasıl da zordur, bir o bilir. 19 Haziran ’82 sabahı yine kana bulanmıştır Beyaz Dağ. Dört bir yanı sarılmıştır Beyaz Dağ’ın. Uzun bir yürüyüşün ardından dinlenmek üzere konaklanan gerilla birliği sarılmıştır, halkın acılarıyla beslenen onlarca cellatla. Savaş telafi edilmez bedeller alır, hesapsız hatalar sonucunda. O gün nöbetçinin dikkatsizliğiyle fark edememiştir gerilla düşmanı. Fakat faşizmin kurşunları ateş aldığı anda silahına sarılan gerillalar asla geri durmamıştır tetiğe basmaktan. Savaşta bazı bedeller kaçınılmazdır; önce Hüseyin Gözlü öder bu kaçınılmaz bedeli ve şehit düşer oracıkta. Gerilla birliği onca tersliğe rağmen kırır çemberi. Yaralı olan M. Şerit Karaağaç’sa onu vuranların yüzüne haykırır, faşizmin kurşunlarına Partizanlar’ın nasıl direndiğini. Ve tahammül edemez o zulüm kurşunlarını sıkıncılar ve onun o yiğit yüreğini süngüyle dağlarlar.

Artvin’den bir Bulut fırtınası esiyor... Tarihin akışını değiştirmek isteyenler, büyük bir sabır, cüret ve kararlılıkla yürümüşlerdir karanlığın üzerine tarihler boyu. Çünkü karanlığa aydınlık taşımaktır onların omuzlarındaki sorumluluk. Her biri ayrı özellikleriyle, aynı ideal için çarpan yürekleriyle kazanacak yarının çocuklarının bilincine ve ad olacaklardır her birine. Kimisi fedakar-özverili, kimisi savaşçı, kimisi iyi bir ajitatör, kimisi ise bir önder... Ve bu tarih sayfaları 21 Haziran 92’de iki yiğit Partizana da yer verecek güçlü puntolarla, silinmeyecek kadar kökleşmiş yazılarla. Bu tarihin sayfalarında yer bulan İsmail Bulut (Şahin, Qero) ve Doğan Karadağ (Topçu) yoldaşlar da yaşamlarıyla büyük bir değer, kavgacı ruhlarıyla iyi bir öğretmen oldular geride kalanlara. Dersim doğumludur İsmail yoldaş ve çocukluk yıllarında tanışmıştır mücadelenin kızgın ateşinde harlanan yüreklilerle. Ortaokul dönemindeyken

çeşitli öğrenci eylemlerine katılmıştır ve o dönemde Proletarya Partisi’nin Halk Ordusu’na birçok konuda yardımcı olmuş, bir dönem milislik yapmış daha sonra ise bir dağ kartalı olarak almıştır yerini gerillanın yanında. Halkının acılarına yabancı olmayan yoldaş, erken atıldığı kavgada çabuk gelişmiştir. Gerillanın kardelen misali karı delip güneşle açmasıdır ya hani Dersim’de yakılan ateş, İsmail yoldaş da yine bir kardelen misali bir dönem Dersim’de kalmıştır. Gerillanın Karadeniz’e uzanan yürüyüşünde Artvin birliğinde yer almıştır daha sonra. 21 Haziran tarihinde cephanelerini tamamlamak için hazırlık yaparlarken elinde bombanın patlaması sonucu şehit düşmüştür yoldaşı, Doğan Karadağ. İsmail Bulut ise yaralı olarak ele geçmiştir. Yaralıdır ama yine de işkence edilir ona. Ve işkencede ölümsüzleşmiştir cellatlarından daha fazla yaşamak üzere. Dağların Doğan’ı... Hani eli kalem tutmak nasip olmadı ama o yiğit yüreği öyle bir sevdaya tutuldu ki onun kalem tutmayan eli mavzer tuttu. Dersim doğumlu olan Doğan yoldaş okula gidememiş fakat yüreği devrimci değerlerle tanıştıktan

sonra okuma-yazmayı öğrenmekle kalmamış Marksizm’i kavrayarak beslemiştir sınıf kinini. ‘80 AFC’sinden sonra katılır gerilla birliğine ve yoldaşlarının, halkın derin sevgi beslediği Aışar olarak kısa zamanda gelişir, gerilla içinde önemli konumlarda yer alır. Zorlukları alt etme, savaştan geri kalmama çabası içerisindedeyken bir yiğit daha ölümsüzleşir onun gidişiyle... Çıkıp gitmek isterken sonsuzluğa, çıplak ayaklarımızda hissediyorduk öfkeyi, acımasızlığı ve ufukta vururken sessizliğe kurşunlar, damlıyordu yaşlarımız usul usul çıplak ayaklarımıza, içimize çekiyorduk nefreti, öfkeyi. Kimi için bahardı, kimi için yaşamaktı Haziran, bizim için ise gözyaşıydı... Sonra ansızın Haziran oluyoruz hep birlikte. Bir de bakıyoruz koca aralık soğuktan sızan bir ölüm dizesidir haziran. Herkes bu aya mı vermişti randevuyu ölüme? Hepimiz biliyoruz; güneş de artık utaniyor yüzünü göstermeye, artık daha bir soğuk bakıyor güneş hazirana; yitirdiği parçalarından dolayı her Haziran eksik doğuyor güneş... Yitip de ölmeyenlerin yüreklerine tutunuyor geride kalanlarsa...

Aziz Akpınar, 17 Haziran 1978’de Tarsus’ta polis tarafından katledildi.

Aziz Araz, Karşı olan Aziz Araz 15-16 Haziran’la ilgili yapılan eylemlerden sonra 16 Haziran 1980’de İstanbul’da gözaltına alınarak işkencede katledildi. Devrimci bir örgüt olan TİKB’nin bir eylemi sırasında bir asteğmen ve iki erin öldürülmesi üzerine devletin yaptığı operasyonda gözaltına alındı. Devlet, intikam histerisiyle TİKB militanı Songül Kayabaşı ile birlikte Aziz Araz’ı vahşi işkencelerden geçirerek katletti.

Efendi Diril, 1956 Dersim Ovacık Hülukuşağı doğumludur. 1976’da Proletarya Partisi saflarına katıldı. Çeşitli askeri eylemlerde yer aldı. İstanbul Bölgesi Örgütlenme Komitesi’nde yer alıyordu. Yiğit, militan, fedakar mücadelesiyle kısa zamanda düşmanın korkulu rüyası haline geldi. 30 Haziran 1980’de İstanbul Kanarya Çakar Sokağı’nda vücudunda 20 kurşun sıkılmış şekilde katledilmiş olarak bulundu. Cenazesi Ovacık merkezde iki bin kişilik bir kitleyle karşılandı. Köyünde de yoldaşları ve binlerce kişilik bir kitle tarafından sonsuzluğa uğurlandı.

17’LER; 17 DEVRİMCİ YÜREK

17 Haziran 2005’te Dersim Ovacık Mercan Vadisi kızıla kesmişti. 17 MKP savaşçısı, 17 yiğit devrimci, bedenini Dersim’in bereketli topraklarına bırakarak sonsuzluğa uğurlandı. MKP Merkez Komite üyeleri **Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Alaaddin Ataş, Çağdaş Can, Gülnaz Yıldız, Ali Rıza Sabur, Cemal Çakmak** ve MKP üyeleri **Ahmet Perктаş, İbrahim Akdeniz, Ökkeş Karaoğlu, Binali Güler, Taylan Yıldız, Kenan Çakıcı, Dursun Turgut, Berna Ünsal, Okan Ünsal** ve **Ersin Kantarcı**; mücadele azimlerini ardıllarına, yoldaşlarına, siperdaşlarına bırakarak toprakta tohum oldu. 17’ler devrimci güçlerin, işçi ve emekçilerin güçlü sahiplenmesi ve katılımıyla son yolculuklarına uğurlandı. 17’ler halka ve devrime bağlılıkları ile bize daima ilham olacak, güç katacaktır.

**...Beyaz Dağ artık değişti
adını rüzgara verdi
Dersim’in her canı duydu
Burası Kızıl Dağ oldu...**

BEYAZIT MEYDANI'NDA DARAĞAÇLARI: "EVET BİZ İHTİLALCİYİZ!.."

"Bizim için bir vatan yoktur. Biz sosyal demokratız. Biz sadece Ermenilerin kurtuluşu için çalışmıyoruz, bütün insanlığın kurtuluşu için çalışıyoruz. Bizim vatanımız bütün dünyadır. (...) Bu ülkenin refahı için yapmadığımız ne kaldı? Ermenilerin ve Türklerin kardeşliğini sağlamak için ne fedakârlıkları kabul ettik. Ne kadar enerji tükettik ve ne kadar çok kanımızı akıttık. Bu kadar acıya katlanmamızın nedeni güven yoluyla birbirimizi yükseltmek idi." (Paramaz)

1914 Haziran'ın sonuna doğru, Sosyal Demokrat Hınçak Partisi'nin (SDHP) kurucuları, merkez yöneticileri ve İstanbul'daki üyeleri, 17 Eylül 1913'de Romanya'nın Köstence şehrinde yapılan SDHP'nin 7. Kongresi'nde, İttihat ve Terakki yöneticisi Talat Paşa'ya suikast düzenlenmesi kararı alındığının ihbar edilmesi üzerine apar topar gözaltına alınır, tutuklanır ve idam edilirler. 15 Haziran 1915 yılında Ermeni soykırımının başlamasından kısa

bir süre sonra hızlıca Paramaz (Mateos Sarkisyan) ve 19 yoldaşının, mücadelenin önderlerinin idam edilmesi, soykırımın önüne set olacak örgütlü direnişi de tasfiye etmiştir.

İttihat Terakki'nin "Anadolu'yu Türkleştirme Projesi"ne Ermeni ulusuna yönelik soykırımla başlamasından kısa bir süre sonra, 15 Haziran 1915'de, sabah şafak sökerken, Be-

yazıt Meydanı'na götürülen 20'lerin yüzlerine "ölüm fermanları" okunur.

Paramaz arkadaşlarına dönerek, "Yoldaşlar, yiğitçe, başımız dik gideceğiz ölüme" diye seslenir. Yine 20'lerden Doktor Benne cellatların yüzüne, "Biz, yirmileri asıyorsunuz, ama arkamızdan yirmi binler gelecek!" diye bağırr. İlk olarak, Paramaz'ı darağacına çıkarırlar. İdam sehpasında

Paramaz "Siz, sadece bizim vücudumuzu yok edebilirsiniz, fakat inandığımız fikirleri asla... Yarın Ermenilik, ülkenin Doğu'sunda özgür ve sosyalist Ermenistan'ı selamlayacaktır!" diye var gücüyle haykırır.

İşte bu cürret, inanç ve kararlılık; dünya ve ülkemiz proletaryasının öncü kurmayı olan, Ermeni ulusuna uygulanan soykırımın başlangıcı kabul edilen 24 Nisan tarihinde, 1972'de kurulan Proletarya Partisi'nde vücut buldu. Bu cürret, inanç ve kararlılık Proletarya Partisi ve devrimci-komünist saflarda bayraklaşmış, bir tarihin işaret fişeği olmuştur. Bu miras 1980'de Karakoçan'da Armenak Bakırcıyan'la dağların doruklarına taşınmış, 13 Ekim 2014'de Kobane savunmasında şehit düşen Paramaz Kızılbaş (Suphi Nejat Ağırnaslı) ile ezilen ulusların ve enternasyonal proletaryanın tarihine; Miştunur Tepesi'ne (Kobane) dikilen kızıl bayrak olmuştur.

DERSİMLİLER DAYANIŞMA PİKNIKLERİNDE BULUŞTU

İSTANBUL- Munzur Çevre Derneği (MÇD) ve Ovacık köy derneklerinin geleneksel olarak düzenlediği dayanışma pikniğinin dördüncüsü Gazi Kent Ormanı'nda gerçekleşti. (3 Haziran)

"Barajlara, HES'lere, Maden İşletmelerine ve Doğa Katliamlarına Karşı Munzur Baba Sofrasında Buluşuyoruz" şiarıyla düzenlenen piknik programı Munzur Çevre Derneği Başkanı Hatun Esen'in konuşmasıyla başladı. Esen, kent yaşamının ve kültürünün insanlar üzerindeki ilişkileri dejenere ettiğini ifade ederek kenetlenme ve dayanışma vurgusu yaptı. Dersim coğrafyasının çok büyük saldırılar altında olduğunu belirten Esen "Özellikle Ovacık ilçemiz bu saldırılardan en fazla etkilenecek olan ilçemizdir. Burada bulunan Ovacıklılar'ın doğalarına ve yaşam alanlarına sahip çıkmaları çok önemlidir" ifadelerini kullandı. Dersim'de

askeri operasyonlar sonrası her yaz meydana gelen orman yangınlarına dikkat çeken Esen, Dersim halkının ve Dersimlilerin daha fazla duyarlılık göstermeleri gerektiğinin altını çizdi. Dersim'de vali/kayyum eliyle inşa edilen yeni yapılara dikkat çeken Esen "Dersim'in aydınlatmaya, aydınlığa ihtiyacı yok, bir yandan doğayı talan edeceksiniz bir yandan da ışıklandırma yaptık diyerek insanları aldatacaksınız" ifadelerini kullandı.

Esen'in konuşmasının ardından başlayan müzik dinletisi ile halaylar çekildi. Coşku ve kitleselliğin gözlemlendiği etkinlikte Partizan okurlarının yoğun katılımı dikkatlerden kaçmadı. Etkinlikte Umut Yayımcılık standının yanı sıra Yeni Demokrasi gazetesinin de yaygın bir şekilde dağıtımı yapıldı.

Piknik sanatçı Mehmet Ekiçi'nin türküleri eşliğinde son buldu.

Bir diğer piknik ise **Dersim Dernekler Federasyonu (DEDEF)** tarafından bu sene Sarıyer'de gerçekleştirildi. (10 Haziran)

Etkinlikte davul zurnanın yanı sıra, Enver Çelik, Kıbar Aslan, Resul Varış, Grup Alamor, Grup Yorum, Feride Gülhan ve Şenol Akdağ sahne aldı.

Coşkulu geçen etkinlikte DEDEF Genel Başkanı Ali Haydar Ben bir konuşma gerçekleştirerek, Dersim'e yönelik gerçekleştirilen doğa katliamlarına karşı ortak mücadeleyi büyütme çağrısı yaptı. Etkinlikte CHP ve HDP milletvekili adayları birer konuşma yaparak 24 Haziran seçimlerinde oy istediler.

Etkinlikte Umut Yayımcılık, TAYAD, ÖTSP, BDSF, SMF gibi devrimci kurumlar stant açarken, Partizan'ın etkinliği ve Dersim halkını selamlayan mesajı sahnedeki okundu.

DDSB: 15-16 HAZİRAN YOLUMUZA IŞIK TUTUYOR!

HABER MERKEZİ- Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, “15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi Yolumuza Işık Tutuyor” şiarıyla PSAKD Ataşehir şubesinde bir panel düzenledi. Açılış konuşması, saygı duruşu ve sinevizyonun ardından Belediye İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube, Deriteks Sendikası ve DDSB temsilcisinin sunumlarıyla panel devam etti.

İlk sunumu **Deriteks Sendikası Genel Eğitim ve Örgütlenme Uzmanı Engin Çelik** gerçekleştirdi. Sunumunda; 1970’lerde nüfus oranının günümüze göre çok az olmasına rağmen sendikal örgütlülüğün 3 milyonu bulduğunu, bugün ise 80 milyonluk nüfusta 1 milyon sendikal işçi olduğunu vurguladı. Bunun sebebinin o dönemdeki siyasi atmosferinden bağımsız olmadığını belirten Çelik, 80’den sonra neo liberal politikalarla birlikte üretiminin tüm dünyaya yayılarak esnekleştirilmesinden, sömürünün yoğunlaşması ve ucuz işgücünden bahsetti. 90’lardan sonra özellikle Asya ülkelerinde üretimin geliştirildiğini vurguladı. Artık butik üretim denen bir olgu olduğunu, özellikle giyim sektöründe iki yıl sonra örgütlenmeye çalışılan fabrikayı bulamadığını belirten Çelik, sendikal örgütlenme stratejilerinin değiştirilmesi gerektiğini belirtti.

İkinci sunumu gerçekleştiren **Belediye İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı Erol Özdemir**, 15-16 Haziran direnişini ele alırken en önemli noktanın o dönemdeki işçilerin birleşik mücadelesi olduğunu vurguladı. Devletin kolluk kuvvetlerinin işçilerin direnişi karşısında yetersiz kaldığını belirten Özdemir, 15-16 Haziran’ı yaratan koşulları iyi ele almak gerektiğini ve bu noktada 68’i değerlendirmek gerektiğini, bunların birbirinden bağımsız olmadığını vurguladı. Günümüzde ise böylesi bir örgütlülük ve patlamanın olmadığından bahseden Özdemir, işçilerin önünün devlet ve işbirlikçi sendikalar eliyle kesildiğini vurguladı. Avcılar Belediyesi’nde ilk defa örgütlenen taşeron temizlik işçilerinden bahseden Özdemir, OHAL şartlarında önemli bir örgütlenme ve direniş deneyimi

yaşamalarına karşın bunun yeterince değerlendirilemediğini belirtti.

Son sunumu yapan **DDSB temsilcisi** ise; 15-16 Haziran direnişinin Kıvılcımlı ve Mihri Belli’nin ortaya koyduğu “ordu-işçi elele” politikasının pratikte karşılık bulmayarak çöktüğünü, 15-16 Haziran direnişinin ordu ve işçilerin karşıt iki sınıfı teşmil ettiğini bir kez daha gösterdiğini söyledi. Kaypakkaya yoldaşın bu noktada yaptığı tespitlerin doğruluğundan ve kitlelere dayanmak gerektiğine vurgu yapan DDSB temsilcisi, 15-16 Haziran direnişini yaratan koşulların yalnız 274-275 sayılı yasa tasarıları olmadığını, temelinde o dönemdeki ekonomik ve siyasi olguların bu direnişte kendini açığa vurduğunu, bu anlamda Gezi direnişinde olduğu gibi biriken sınıfsal ve toplumsal çelişkilerin yansıması olduğunu belirtti. 15-16 Haziran’ın dönemin reformist politikalarına bir cevap olduğunu ve sınıfın kimlik kazanma aşamasında en ileri nokta olduğunu vurgulayan temsilci, güncel örgütlenme mücadeleleri ve işçi direnişlerine yönelimin artması gerektiğine dikkat çekti. DDSB’nin seçimlere dair boykot tavrına da değinen DDSB temsilcisi, yapılacak olan seçimleri sınıf gözüyle yorumlamak gerektiğini vurgulayarak seçimlerin işçi sınıfına sömürü ve kölelik koşullarındaki artış dışında hiçbir şey vaat etmediğini belirtti.

Panel katılımcılarının sunumları ardından serbest kürsü ve soru cevaplarla devam etti. Daha çok sınıfa gitmek gerektiği, işçilerle aynı nefesi solmak, onların hayatlarına daha çok temas etmek gerektiği vurgulanan tartışmalarda üretim, işçi sınıfı ve sendikal mücadelede yaşanan değişimlere özgü örgütlenme politikalarının geliştirilmesi gerektiği belirtildi. Tartışmalarda, günümüzde DDSB çizgisi ve yönelimi doğrultusunda birçok direniş ve örgütlenme mücadelesi yaşanmasına karşın bunlara ilgi ve desteğin yetersiz olduğu vurgulanırken, mücadeleye sınıf perspektifiyle bakabilmenin ve mücadeleyi sınıf içerisinde geliştirebilmenin önemli bir mihenk taşı haline geldiği ortaya kondu.

